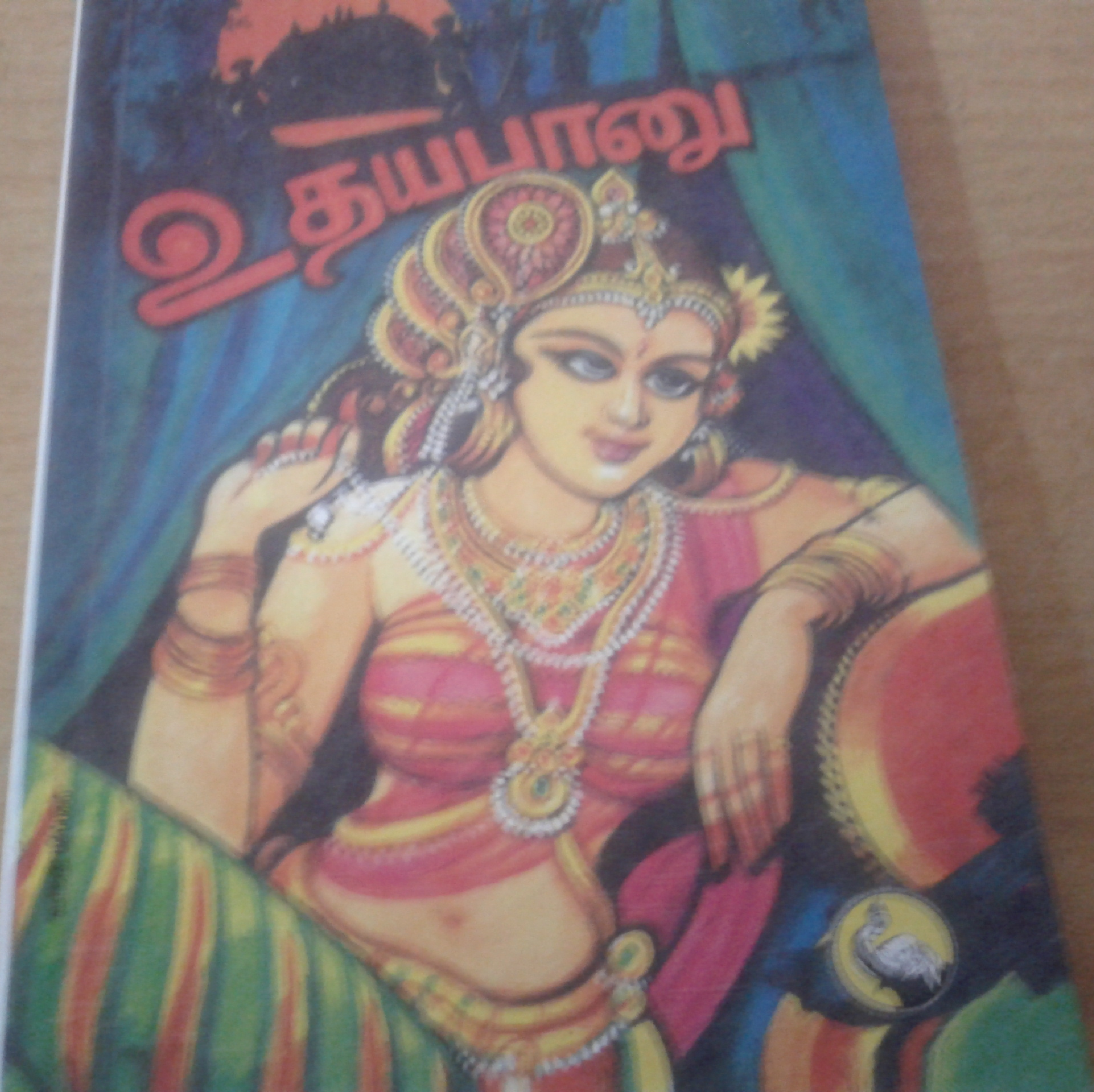
உதயபானு

காலத்தில் நிகழ்ந்த இரண்டொரு சம்பவங்களை வைத்துக்கொண்டு இக்கதைகள் எழுதப்பட்டன.

"1741 வது வருஷத்தில் ராஜபுதனத்தில் தெற்குப் பிராந்தியத்தில் பத்ராஜுன் என்ற இடத்தில் நடந்த யுத்தத்தில் ஜெட்டாவத் வம்சத்தினரைத் தலைமை தாங்கி நடத்திச் சென்றது உதயபானு. மொகலாயர்களை முறியடித்துத் துரத்தினான். முறியடிக்கப்பட்ட நூர் அலாவி வம்ச ராஜகுமாரிகள் இருவரை அபகரித்துச் செல்ல, அவனை ராஜபுத்ரர் துரத்திச் சென்றனர். கோஸலத்திற்குச் சென்று தங்கிய அவனை சுபலசிம்மன் கொன்றான். பிறகு சுபலசிம்மனை மொகலாயர் கொன்றனர்" என்ற குறிப்புகள் சரித்திரத்தில் உள்ளன. (Annals and Antiquities of Rajasthan, By Lt. col James Top part II Chapter VII pp. 408 & 409)

இந்தக் குறிப்புகளுடன் அலாவி வம்ச ராஜகுமாரிகளுக்குப் பெயர்கள்— அவர்களில் ஒருத்தியுடன் உதயபானுவின் தொடர்பு ஆகிய சில சம்பவங்களை உண்டாக்கி இக்கதை உருவாக்கப்பட்டது.

எப்பொழுதோ ஆரம்பத்தில் எழுதிய கதை இது விரிவுபடுத்தி வாசித்தபோது எனக்கே புதிதாயிருந்தது. விரிவுபடுத்தப்பட்ட இது உங்களுக்குச் சுவையாயிருக்கும் என நம்புகிறேன். இது இப்பொழுது எனது மற்ற பல நாவல்களைப் போல் 'வானதி' வெளியீடாக மலர்கிறது.

— சாண்டில்யன்

உதயபானு

அத்தியாயம் - 1

கண்முன் எழுந்த கதை

பானு அஸ்தமிக்கும் சமயத்தில் சேனாதிபதி உதயபானு தனது கத்தியைத் தாழ்த்தி, அதிலிருந்த ரத்தத்தையும் சதைப் பற்றுகளையும் இடது கையால் துடைத்தெறிந்தான். எதிரியின் கத்திக் காயங்களிலிருந்து ரத்தம் வழிந்துகொண்டு, ஜெயஸ்ரீயுடன் ஜ்வலித்த அவன் முகத்துக்கும் செக்கச் செவேலென்று மேற்றிசையில் மறைந்து கொண்டிருந்த சூரிய பிம்பத்துக்கும் அந்தச் சமயத்தில் வித்தியாசமேதும் தெரியவில்லை. ராஜபுத்திர உதயசூரியனின் கத்திபலம் அன்று மொகலாய வம்சத்தின் அஸ்தமனத்துக்கு அடிகோலி விட்டது. அவுரங்கசீப்பின் சேனாதிபதி நூர்அலி, வேகமாகத் தன் படைகளுடன் புறமுதுகு காட்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தான்.

உதயபானு பக்கத்திலிருந்த பாறையின் மீது உட்கார்ந்துகொண்டு சிறிதுநேரம் யுத்த களத்தைக் கவனித்தான். சுற்றும் முற்றும் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டு ரத்தத்தில் உருண்டுகொண்டிருந்த ராஜபுத்திரர்களின் சிரசுகளையும் உடல்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டான். வெட்டப்பட்டவுடன் துடித்து நின்றுவிட்ட உடல்கள் சில, ஆழமான காயத்தால் உயிர் போகும் நிலையில் துடித்துக்கொண்டிருந்த சடலங்கள் சில, ஆகாயத்தைக் கண்களால் வெறித்துப் பார்த்த தலைகள் சில, உலகத்தின் அவலநிலையைப் பார்க்கச் சகிக்காமலோ என்னவோ கண்களை மூடிப் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்த முண்டங்கள் சில... இப்படிப் பலபடி பயங்கரமாயிருந்த அந்தக் காட்சிகளைக் கண்டு வீரனான அவன் மனமும் சோகக்கடலில் ஆழ்ந்தது. விரோதிகளின் ஆதிக்க ஆசையும் சுதந்திர வீரர்களின் சுயகௌரவமும் ஒன்றுக்கொன்று மோதிக்கொள்ளும் போது உலகத்தில் ஏற்படும் அந்தக் கோரக்காட்சி, வீரனான அவனது உள்ளத்தையும் சிறிது கலக்கியது.

அந்தக் கோரக்காட்சியைக் காணக்காண ராஜபுத்திரர்களின் சுயநலமும் அவன்

கண்ணுக்கெதிரில் எழுந்து தாண்டவமாடியது. அக்பரிடம் மந்திரிப் பதவி பெற, எவ்வளவு ராஜபுத்திர சிம்மங்கள் தங்கள் சகோதரிகளையும் பெண்களையும் மொகலாயர்களுக்குப் பத்தினிகளாக்கினார்கள்! ராஜபுத்திரக் குடும்பங்களுக்குள் ஏற்பட்ட சண்டைக்காக வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள மூன்றாம் பேர்வழியின் நட்பை நாடியவர்கள் எவ்வளவு பேர்? இதையெல்லாம் சிந்திக்கச் சிந்திக்க உதயபானுவின் மனக்கஷ்டமும் கொந்தளிப்பும் அதிகமாகியது. "மூதாதைகள் அன்று சிருஷ்டித்து விட்டுப் போன சில்லறைச் சண்டைகளல்லவா இவ்வளவு தோல்விக்குப் பின்பும் மொகலாயரைத் தலை நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்கின்றன! இல்லாது போனால் பட்டி வம்ச ராஜகுமாரர்களின் தேசத்தை நோக்கி நூர் அலி தைரியமாகப் பின்வாங்குவானா?" என்று உதயபானு சிந்தித்தான்.

அன்று உதயபானு அடைந்தது பெருவெற்றிதான். அவனும் அவனது ஜோடாவத் வீரர்களும் அடைந்த இரண்டாவது வெற்றி அது. முதல் முதலாக அவன் பத்ரஜூன் முன்பாகத் தோன்றி மொகலாயரை முறியடித்தது— அவர்கள் பீரங்கிகளையெல்லாம் கைப்பற்றிய செய்தியால் மொகலாயர்கள் மிரள, ராஜபுத்திரர் பெருமிதம்

கொள்ள, உதயபானுவின் பெயர் பெரும் பிரசித்தியைப் பெற்று விட்டதென்றால், இந் இரண்டாம் முறை கைவிட்ட பீரங்கிகளைக் கைப்பற்ற நூர் அலி முயன்று தோற்றோடியதால் அவன் பெயர் இன்னும் ஒளி பெறும் நிலையிலிருந்தது. அந்த நிலை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தும், அது மகிழ்ச்சியை அளிப்பதற்குப் பதில் கவலையையே அளித்தது. பட்டிகளின் தலைதகரை மட்டும் நூர் அலி எட்டிவிட்டான் அவனைத் தாக்குவதோ, பிடிப்பதோ, முறியடிப்பதோ அத்தனை சுலபமல்லவென்பதை உதயபானு உணர்ந்தேயிருந்தான். ஆகையால் பட்டி வம்சத்தாரை உள்ளூர நிந்திக்கவும் செய்தான்.

அப்பொழுது நடந்துகொண்டிருந்த ராஜபுதன சுதந்திரப் போரில் பட்டி வம்ச ராஜபுத்திரர்கள் அதுவரையில் சம்பந்தப்படவில்லை கச்வர்ஹார்களும் ராதோர்களும் குழும் மொகலாயப் பேரரசை, அவுரங்கசிப்பின் இணையற்ற சக்தியை, அழிக்க முயன்று திரண்டு கொண்டிருந்த சமயத்தில் பட்டிகள் மட்டும் தனித்து நின்றனர். மற்ற ராஜபுத்திரர்கள் எத்தனையோ தூதனுப்பியும் பட்டிகள் சிறிது அசையவில்லை. அத்தகைய தூதின் ஆரம்ப கதையில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு சம்பவம், சிறு சிக்க பட்டி வம்சத்தவனான சுபலசிம்மனின் தீரா

விரோதத்தையும் ராஜபுத்திரர்களுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது. அப்பொழுது தூதுவனாகச் சென்றவன் உதயபானுதான். அந்தப் பழைய கதை, அன்று மாலையில், அந்தக் கோர யுத்தரங்கத்தில் அவன் கண் முன்பு எழுந்தது. பழைய கதையானாலும் சுவையான கதை அது. அந்தக் கதை மட்டுமல்ல, அவன் கண் முன்பு எழுந்தது; அக்கதைக்கு அஸ்திவாரமான அஸானி குல அரசகுமாரிகளும் எழுந்தனர்.

அஸானி குல அரசகுமாரிகளான வசுமதி சகோதரிகளின் அழகைப்பற்றி அந்தக் காலத்தில் கேள்விப்படாதவர்களே கிடையாது. பூத்துக் காய்த்துக் குலுங்கும் புஷ்பச் செடிகள் போல் யௌவனம் எய்தி நின்ற அந்த ராஜகுமாரிகளைப் பற்றிய புகழ்ச்சிப் பாடல்கள் ராஜபுதனமெங்கும் ஒலித்தன. கூட்டுச் சந்தைகளிலும் சரி, கோயில் குளங்களிலும் சரி— கும்பல் கூடும் இடங்களிலெல்லாம் அவர்கள் அழகையும் துணிவையும் வர்ணிப்பதே தெருப்பாடகர்களின் வேலையாகப் போய்விட்டது. அவர்கள் திருமணத்துக்காக மட்டும் பட்டி வம்சத் தலைவன் சுயவரம் வைத்திருந்தால், அதன் பொருட்டாகவே ராஜபுதனம் ரணகளமாயிருக்கும். நல்ல வேளையாக ரணகளப் பொறுப்பை அவுரங்கசீப்

ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதால், பட்டி அரசர்கள் தலையில் அந்த வீண்பழி சாரவில்லை. யுத்த பேரிகையின் சப்தத்தில் தெருப்பாடகர்களின் பாட்டு சிறிதே அடங்கி நின்றது. ராஜபுதனம் அழகை நினைத்துக் கவியைப் பருகுவதை நிறுத்தி எதிரி அழிவை நினைத்துக் கத்தியை உருவியது. ஆனால், அஸானி வம்ச சகோதரிகளை இரண்டு பேர் மட்டும் மறக்கவில்லை. வசுமதியை எப்படியும் மணக்க வேண்டும் என்ற உறுதி கொண்ட பட்டிவம்ச ராஜகுமாரன் சுபலசிம்மன் ஒருவன், அவுரங்கசீப்பின் சேனாதிபதி நூர் அலி மற்றொருவன்.

வசுமதியும் அவள் சகோதரி அருணாவும் சுபலசிம்மனுக்கு மாமன் வழியில் உறவாக வேண்டும். பட்டிவம்சத் தலைவர்கள், கிழவர்களுக்கு இயற்கையாக உள்ள குணத்தால், சுபலசிம்மனுக்கும் வசுமதிக்கும் குழந்தைப் பருவ முதலே முடிச்சுப் போட்டிருந்தார்கள். ராஜீய காரணங்களும் இந்தச் சம்பந்தத்திற்குப் பக்கபலமாய் நின்றன. அஸானி வீரர்கள் ராஜபுதனத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றவர்கள். அவர்கள் துணைமட்டும் இருந்துவிட்டால், பட்டி வம்சத்தின் செல்வாக்கு ராஜபுதனத்தில் ஓங்கும் என்று பெரியோர்கள் நினைத்தார்கள். சிறுவர்களுக்கும் இது சம்மதமாயிருந்தது.

குழந்தை முதலே சுபலசிம்மனும் வசுமதியும் கணவன் மனைவி என்ற முறையில் விளையாடுவார்கள். பட்டி அரசர்களின் அரண்மனைத் தோட்டங்களில் ஊஞ்சலாடுவார்கள். சுபலசிம்மன் தனது கத்தியை நடுவான். வசுமதி அதற்கு மாலை தொடுத்துச் சூட்டுவாள். கத்திக்கு மாலையிடுவதைப் புருஷனுக்கு மாலை சூட்டுவதைப் போலவே ராஜபுத்திரப் பெண்கள் கருதி வந்தார்கள். சின்னஞ்சிறு வயதாயிருந்தபோது இப்படி நடந்த விளையாட்டு பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் புத்தி தெரிந்ததும் சிறிது மாறியது. வயதாக ஆக சுபலசிம்மனைக் கண்டால், வசுமதி மறைய ஆரம்பித்தாள். மறையும் பொருள்மீது மனிதனுக்கு ஏற்படும் ஆசையும் மோகமும் சுபலசிம்மனுக்குத் தீவிரமாக ஏற்பட்டுப் பைத்தியம் பிடிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அப்பொழுது அவனுக்கு ஆறுதல் ஊட்டும் கருவியாக இருந்தவள் இளைய சகோதரி அருணா.

அருணா அப்படி ரொம்பச் சிறியவள் அல்ல. வசுமதிக்கும் அவளுக்கும் இரண்டு வயதுதான் வித்தியாசம். பெண்மை பூர்த்தியாவதற்கான முகப் பொலிவு அவள் முகத்தில் ஏற்கெனவே காண ஆரம்பித்துவிட்டது. ஆனால், சுபலசிம்மனும் வசுமதியும் ஏன் இவ்வளவு ஜாடைமாடை யாகவும்

திருட்டுத்தனமாகவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள், ஏன் பெருமூச்சு விடுகிறார்கள்? அடிக்கடி அவர்களுக்கிடையே ஏற்படும் கோபதாபங்களுக்கு என்ன காரணம் என்ற விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய அந்த வயதை அருணா அடையவில்லை. ஆனால் அருணாவைச் சாக்கிட்டு வசுமதி கபலசிம்மனுடனும் கபலசிம்மன் வசுமதியுடனும் பேசிய ஆயிரம் மௌனப் பேச்சுக்களையும் சிருங்கார சேஷ்டைகளையும் சிறிதும் புரிந்துகொள்ளாமலே அருணா அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக விளங்கி வந்தாள். அப்பேர்ப்பட்ட அருணாவும் இப்பொழுது புலியாகிவிட்டபடியால் கபலசிம்மன் ஊசிமுனையில் நிற்பவன் நிலைமையில் இருந்து வந்தான். அவனுடைய கலங்கிய உள்ளத்துக்கு இடையில் ஏற்பட்ட யுத்தம் சிறிது ஆறுதலை அளித்தது. ராஜகாரியங்களில் தற்காலிகமாகத் தன் புத்தியைத் திருப்பியிருந்தான். யுத்தத்தின் பயனாக ராஜபுதனத்தில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பைக் கண்ட கபலசிம்மன் தகப்பனார், கல்யாணத்தை ஒத்திப்போட்டுவிட்டார். குடும்ப வைரிகளான ராதோர் வம்சத்தாரே தம்மை ஒரு பொருட்டாக மதித்து தமது உதவியை நாடித் தூதனுப்பும்போது தாம் அவர்களுக்கோ

தேசத்துக்கோ உதவிசெய்யாதிருப்பது தவறு என்று தகப்பனார் தீர்மானித்தார். "இத்தனை நாள் நம்மை மதியாதவன், இன்று ஏன் உதவிக்கு வருகிறான்?" என்று பிள்ளையான கபலசிம்மன் கூறினான். "என் கல்யாணத்திற்கு இடைஞ்சலாக இந்தச் சண்டையை ஏன், இழுத்துப் போட்டுக் கொள்ளவேண்டும்?" என்று கேட்பதற்குப் பதிலாகத்தான் கபலசிம்மன் அப்படிக் கேட்டான்.

"குழந்தாய்! அவன் நம்மை மதிப்பது இருக்கட்டும். ராஜபுதனத்தின் மதிப்புக்கே இடையூறு வரும் சமயத்தில் நாம் விலகி நிற்கக்கூடாது. தூதன் வரட்டும்" என்று தகப்பனார் சமாதானப்படுத்தினார்.

இப்படித் தகப்பனும் பிள்ளையும் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான், ராதோர் தூதனாக உதயபானு பட்டிகளின் தலைநகருக்குள் நுழைந்தான்.

"விரோதி எல்லைக்குள் தூது செல்லும்போது கண்ணை மாத்திரமல்ல, புத்தியையும் நிதானத்தில் வைத்துக்கொள்" என்று ராதோர் அரசன் உதயபானுவை எச்சரித்து அனுப்பியிருந்தார். மனிதனுக்கு வசப்படாத இரண்டு இந்திரியங்களை வசப்படுத்தி வை என்று புத்திசொன்னால் அதை எவ்வளவு பேர் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?

அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டாலும் இயற்கைச் சக்திகளை மீறி அதை அனுஷ்டிக்கக்கூடியவர் எவ்வளவு பேர்? பட்டிகளின் தலைநகரில் நுழைந்த மறுகணம் உதயபானு, அரசரின் புத்திமதியைக் காற்றில் பறக்கவிட்டான். பெரிய சேனாதிபதியைத் தூதனுப்பியதன் பலனை ராஜபுதனம் அனுபவிக்க வேண்டியதாயிற்று. 'இது குடும்ப விரோதியின் நகரமல்லவா?' என்ற புத்தியுடன் உதயபானு அந்த நகரத்தை நோக்கினான். தூது பயனற்றுப் போய் நாளைக்குப் படையெடுத்து வந்தால், எந்தெந்த இடம் நமது தாக்குதலுக்கு உடைந்து வழிவிடும் என்று யோசித்துக் கொண்டே நகரைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டான். பெரிய யுத்த வீரனுக்கு இயற்கையாக உள்ள கூரிய கண்களால் கோட்டைச் சுவரையும் நகர அமைப்பையும் அளவெடுத்துக் கொண்டான்.

தூதுக்கு வந்தவன் அரண்மனைக்கு நேரே செல்லாமல் ஊரைச் சுற்ற ஆரம்பித்து விட்டான். அவன்தான் ராஜபுத்திர வீரர்களுக்குத் தீரம்போல் விளங்கி வந்த உதயபானு என்பது அங்கிருந்த யாருக்கும் தெரியாது. உதயபானு என்ற பெயர் யாருக்கும் புதிதல்ல. ஆள் மாத்திரம் புதிது. அனேக யுத்தங்களில் எதிரிகளை முறியடித்த உதயபானு பெரிய ராக்ஷஸன் போல இருக்க வேண்டும் என்று ஜனங்கள் நினைத்தார்

களேயொழிய, இவ்வளவு அழகான வாலிபனுடன் உதயபானுவின் பெயரை யாரும் இணைக்கவில்லை.

ராதோர் தூதன் வரவேற்புக்காகப் பலமான ஏற்பாடுகள் அரண்மனையில் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஜனங்கள் ஆங்காங்கு கும்பலாக நின்று தூதன் வருகையைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய இடத்துத் தூதன் என்றால், சிறுபடையுடன் வருவான்; தெருவில் ஊர்வலமாக அந்தப் படை செல்லும் என்றெல்லாம் ஜனங்கள் நினைத்தார்கள். உதயபானு இப்படித் தன்னந்தனியாக வந்து ஊரைச் சுற்றுவான் என்று யார் எதிர் பார்த்திருக்க முடியும்?

தன்னைப்பற்றி ஜனங்கள் பேசும் நானாவிதமான அக்கப்போர்களைக் கேட்டு மனதில் சிரித்துக்கொண்டே உதயபானு தன் குதிரையை அரண்மனையை நோக்கிச் செலுத்தினான். பட்டிகளின் அரண்மனை அவ்வளவு பெரிதல்ல. இருந்தாலும் அதைச் சுற்றியிருந்த தோட்டத்துக்கு மேலே நன்றாகத் தெரியும். உதயபானு குதிரையை நேரே பாதைவழியாக விடாமல் அரண்மனை கட்டப்பட்டிருக்க குன்றின் குறுக்குப்பாதை வழியாகச் செலுத்தித் தோட்டத்திற்குள் புகுந்தான். வழி [illegible]

அடர்ந்ததாகவும் இருக்கவே, குதிரையைவிட்டுக் கீழே இறங்கி முன்னால் நடக்க ஆரம்பித்தான். பின்னால் குதிரை தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

'ஒருவேளை யுத்தம் மூண்டால்—இந்தக் குறுக்குப்பாதையில் படைகளை நடத்தி அரண்மனையைத் தாக்கினால், எதிரி குறிவைக்க முடியாது. நாம் அரண்மனையைத் தகர்த்துவிடலாம். இந்த மலைப்பாதை நல்ல உயரந்தான். பாதகம் இல்லை. ஆனால், இதென்ன பக்கத்தில் பள்ளம்?' என்று பக்கத்தில் இருந்த கொடிகளை விலக்கி எட்டிப்பார்த்த உதயபானு, சிலைபோல் அசைவற்று நின்றுவிட்டான்!.

அத்தியாயம் - 2

சிறையில் ஒரு சம்பவம்

போர்க்களத்தில் பிணங்கள் அளித்த கோரக்காட்சி முன்பு, ரத்தக்கறை படிந்த ரணகளத் தரையின் முன்பு, அன்று உட்கார்ந்திருந்த நிலையிலும் அன்றொரு நாள் கண்ட அந்தப் பழைய காட்சி அவன் கண் முன்பு எழுந்ததால், அவன் முகத்தில் துக்கக்குறி மறைந்து சிறிய இன்பக்குறியும் துலங்கத் தொடங்கியது. பக்கத்தில் பள்ளமிருக்கிறதென்று புதரை விலக்கப் போக, அந்த அற்புதக் காட்சி தனக்குக் கிடைத்ததை மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்த அவன் மனதில் பெரும் மகிழ்ச்சி பொங்கி எழுந்தது. 'அன்று புதரைத் தெரியாமல்தான் விலக்கினேன். ஆனால், அங்கு அவளிருப்பாள், அப்படியிருப்பாள் என்பது எனக்கெப்படித் தெரியும்?' என்று கேட்டுக் கொண்டான் தன்னைத்தானே. அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டதன் முன்பாக

அந்தப் பழைய கதை மேலும் விரிந்தது அவன் கண்ணெதிரே.

புகை விலக்கியதும் அங்கிருந்த சோலைச் சுனையில் குளிப்பதற்காக அருணா இறங்கி ஆடையைக் களைய ஆரம்பித்தாள். அவள் பொன்னுடலின் சில பகுதிகளே அவன் கண்முன்பு எழுந்தது. செக்கச்செவேலென்று பின்புற முதுகு தெரிந்தது. அங்கு முடியப்பட்டிருந்த கச்சின் முடிப்பை இழுத்தாள். அந்தக் கோலமும் அதற்குப் பிறகு புலனான மற்ற உடற்பகுதிகளும் அவன் சித்தத்தைப் பெரிதும் அலைக்கழித்தது. இப்படியொரு அப்சரஸ் ராஜபுதனத்திலிருக்கிறாளா என்று எண்ணினான். ஏங்கினான். உணர்ச்சிகளுக்கு இலக்கானான். அரண்மனைக்குப் பீரங்கிகளைக் குறிவைப்பதைப் பற்றிய சிந்தனையெல்லாம் அந்த அழகியைக் கண்டதும் காற்றாய்ப் பறந்துவிடவே கண்களும் மனமும் அந்த அழகிய உடலைத்தான் குறிவைத்தன. 'சே! நாம் செய்வது தவறு' என்று நினைத்த அவன் ஒரு வினாடி கண்களை மூடினான். ஆனால் உள்ளூர எழுந்த மனித இயற்கையின் வேகம், உணர்ச்சிகளின் அபரிமித எழுச்சி இரண்டும், புயலால் திறக்கப்படும் கதவைப்போல அவன் இமைகளைச் சரேலென

மீண்டும் திறந்துவிட்டன. பின்னால் வந்த குதிரை மட்டும் உதவாதிருந்தால் உதயபானுவின் நேர்மையான மனதுக்குச் சிறிது களங்கம் ஏற்பட்டிருக்கும். நல்லவேளை! குதிரை கனைத்தது. ஒரு நிமிஷம் அருணா அந்தத் திக்கில் கண்ணைச் செலுத்தினாள். மறுவினாடி அவள் வசீகர உடலுக்குச் சுனை நீர் போர்வையாகி விட்டது.

அவள் உடல், நீரில் மறைந்தது. உதயபானு மயக்கத்திலிருந்து விழித்து சுயநிலைக்கு வந்து சேர்ந்தான். ராஜபுத்திரன் செய்யத் தகாத ஒரு காரியத்தைச் செய்தோமே என்ற நினைப்பு அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அதே சமயத்தில் பின்னாலிருந்த யாரோ கன்னத்தில் பளீர் என்று அறைந்ததை வாங்கிய உதயபானு சடக்கென்று திரும்பினான். அவன் எதிரில் ருத்திராகாரமான கோபத்துடன் அஸானி சகோதரிகளின் உறவுமுறை மாமனும் பட்டிவம்ச ராஜபுத்திரனுமான சுபலசிம்மன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சுபலசிம்மன் அந்தச் செய்கையைச் செய்யத் துணிந்திருந்தால் உதயபானுவிடமிருந்து அவன் உயிருடன் தப்பியிருக்கமாட்டான். ஆனால், அப்பொழுது தப்பு தன்மேல் இருக்கிறதென்பதை உதயபானு

உணர்ந்ததால் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் கன்னத்தைத் தடவிக்கொண்டே, "நீ யார்?" என்று சுபலசிம்மனைச் சாந்தமாகக் கேட்டான்.

"அந்தக் கேள்வியை நானல்லவா கேட்க வேண்டும்?" என்றான் சுபலசிம்மன் பதிலுக்கு. எழுந்த கோபம் சிறிதும் தணியாமலே உதயபானுவையும் அவன் இடையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நீண்ட வாளையும் உற்றுப் பார்த்து, "அது என்ன?" என்று கேட்கவும் செய்தான் இகழ்ச்சியுடன்.

சுபலசிம்மன் கேட்ட கேள்வியின் பொருளை உதயபானு புரிந்துகொண்டான். இடையில் இருப்பது கத்தி என்பது சுபலசிம்மனுக்குத் தெரியாதா என்ன? 'அது கத்திதானே? கத்தியாயிருந்தால் அடிபட்டும் சும்மா இருப்பாயா?' என்பதற்குப் பதிலாகத்தான் சுபலசிம்மன் தன்னை அப்படிக் கேட்கிறான் என்பதை உதயபானு அறிந்துகொண்டான். அவன் உள்ளத்திலும் கோபாக்கினி புகைய ஆரம்பித்தது. ஆனால் தனிச்சண்டையில் சிக்கினால், தான் வந்த தூது ராஜகாரியம் வீணாகப் போய்விடும் என்ற நினைப்பாலும் தான் செய்ததும் தவறுதான் என்ற உணர்ச்சியாலும் அவன் உடனே பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை.

"அது சண்டை போடுவதற்குத்தானே" என்று சுபலசிம்மன் மீண்டும் குத்திக்காட்டவே உதயபானு, "ஆமாம்! இது பெரிய வீரர்களுடன் சண்டை போடுவதற்காக ஏற்பட்டது" என்று மட்டும் கூறினான்.

பதிலில் தொனித்த அர்த்தத்தைச் சுபலசிம்மன் அறிந்தான். இருப்பினும், "எந்த வீரர்கள் பெண்பிள்ளைகள் குளிப்பதை மறைந்து நின்று பார்ப்பார்களோ? அந்த மாதிரிப் பேடிகளுடன் சண்டை போடத்தான் இது உதவுமா?" என்று மேலும் இகழ்ச்சியாகக் கேட்டான்.

'சரி, பயல் சண்டைக்கு இழுக்கிறான்' என்பதை உதயபானு சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டான்.

"குழந்தாய்! உன்னுடன் சண்டைபோட நேரம் இல்லை. நான் மிகவும் முக்கியமான காரியமாக இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன்" என்று சமாதானப்படுத்த முயன்றான் உதயபானு.

சுபலசிம்மன் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. "நீ வந்த காரியந்தான் வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிகிறதே" என்று சொன்னான். வாளை உருவவும் அதன் மீது கையை வைத்தான்.

"குழந்தாய் நிதானி! நான் வந்தது முக்கிய அரச காரியம்" என்று உதயபானு மீண்டும் சமாதானப்படுத்த முயன்றான்.

"முக்கியமான அரச காரியத்துக்கு தோட்டத்து வழியாகத்தான் வரவேண்டுமா?"

"அப்படி வர உத்தேசமில்லை. இந்த பாலைவனத்தில் இத்தனை பெரிய சோலையிருப்பது புதிதாயிருந்தது. ஆகையால்..."

"உள்ளே நுழைந்தாய். புதரை விலக்கினாய். அங்கு சுனையைப் பார்த்தாய்! பச்சைக் குழந்தை பாவம், சீ அயோக்கியா! நீ ராஜபுத்திரனுக்கு பிறந்திருந்தால் எடு கத்தியை" என்று சரேலென வாளை உருவிவிட்டான் சுபலசிம்மன்.

"சரி, உயிரை இழப்பதற்கு நீ இவ்வளவு அவசரப்படும்போது நான் என்ன செய்யட்டும்?" என்று உதயபானுவும் கத்தியை உருவினான்.

அடுத்த சில வினாடிகளில் நடந்ததைச் சண்டை என்று சொல்ல முடியாது. கண்மூடிக் கண்திறப்பதற்குள் சுபலசிம்மனின் கத்தி சிட்டுக்குருவி போல ஆகாயத்தில் ஜிவ்வென்று பறந்து சென்றது. சுபலசிம்மனின் ஆத்திரம் அத்துடன் அடங்கவில்லை. உதயபானு கத்தியைத் தாழ்த்துமுன்பே நிராயுதபாணியாய் அவன்மேல் பாய்ந்தான். உதயபானு அதை எதிர்பார்க்காததால், நீட்டிப் பிடித்திருந்த அவன் கத்தி சுபலசிம்மன் வயிற்றில் பாய்ந்து விட்டது அலறி விழுந்த சுபலசிம்மனை உதயபானு தாவிப்

பிடிக்கப் போனான். அதற்குமுன் அங்கு தோன்றிய வகமதியின் கரங்கள் அவனை அணைத்துக்கொண்டன. அவள் போட்ட கூச்சலால் அங்கு கூடிய வீரர்கள் உதயபானுவை வளைத்துக்கொண்டார்கள். பின்னால் வந்த மற்றொருவன் அவன் கைகளைப் பின்புறமாக இழுத்து வளைத்து வலியப் பிடித்தான், பிணைத்தான். தனது கைகளை அவ்வளவு தைரியமாகவும் லாகவமாகவும் பிணைப்பவன் யாரென்று உதயபானு திரும்பிப் பார்த்தான். பின்னால் மொகலாய சேனாதிபதி நூர் அலி நின்று கொண்டிருந்தான்.

இதனால் விளையக்கூடிய விபரீதம் சட்டென விளங்கியது உதயபானுவுக்கு. தனக்கு முன்னால் நூர் அலியும் பட்டித் தலைநகருக்கு வந்திருப்பதால், அவுரங்கசீப்பும் பட்டிகளைத் தனது பக்கம் இழுக்க முயலுகிறானென்பதையும் புரிந்துகொண்டான். இருப்பினும் பட்டி மன்னனிடம் தனது தூதைக் கூறி ராஜபுத்திரர்களின் பெயரால், ராஜபுத்திர வம்சங்களின் பெயரால் மாற்றலாமென மனப்பால் குடித்தான். ஆனால், நடந்தது வேறு. மன்னனைப் பார்க்கும் வாய்ப்பே உதயபானுவுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

பிள்ளையைப் படுகாயப்படுத்தியவனைப் பார்க்கவும் பட்டிகள் அரசர் மறுத்து விட்டார். அவுரங்கசீப் அனுப்பிய சமாதானத் தூதுவரையே அங்கீகரித்தார். நூர் அலிக்கு அரண்மனையில் ஏக உபசாரம். உதய பானுவை ஏதும் விசாரிக்காமலே தண்டித்துவிட்டார்கள். தூது பேச வந்தவன் சிறைக்குள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். உதயபானுவைச் சிறையிட்டதே அவனுக்குத் தகுந்த சிக்ஷையென்று எல்லோரும் நினைத்தார்கள். அந்த சிக்ஷ அவனுக்கு எவ்வளவு சாதகமாகத் திரும்பியதென்பதையும் அருணாவின் அன்புப் பிணைப்பில் அவன் ஆழ்ந்து "சிறையே சுவர்க்கம்" என்று நிம்மதியாய் இருக்கத் தயார் என்பதையும் யார் அறிவார்கள்?

சோலையில் நடந்த நாடகம் முழுமையையும் செடி மறைவிலிருந்து அருணா பார்த்தாள். பிழையேதும் செய்யாத (தன்னை அவன் பார்த்தது பிழை என்று அவளுக்கு ஏனோ தோன்றவில்லை) உதயபானுவைச் சுபலசிம்மன் வலுச்சண்டைக்கு அழைத்து, விளக்கில் விழும் விட்டில் போலத் தானாகவே கத்தியில் விழுந்து காயப்படுத்திக் கொண்டதற்கு, உதயபானுவை குற்றவாளியென்று நூர்அலி சொன்னதைக் கேட்டு அரசர் சிறையிட்டது மிகவும் அநீதம் என்று

அருணா கருதினாள். அவள் அன்பு அவன்பால் சென்றதற்கு "நிரபராதி குற்றவாளியானாரே" என்ற கருணை காரணமோ, அல்லது அவன் சுந்தரமான முகம் அடிக்கடி தன்முன் தோன்றி மனத்தை அலைக்கழிக்கிறதே அந்த உணர்ச்சி காரணமோ, அல்லது வினாடி நேரத்தில் சுபலசிம்மன் கத்தி ஆகாயத்தில் பறந்ததே அந்த வீரம் காரணமோ, ஏதும் சொல்வதற்கில்லை. ஒவ்வொரு சமயத்தில், 'அவர் மறைவிலிருந்து பார்த்துவிட்டாரே' என்ற உணர்ச்சி தோன்றும். அப்பொழுது அவளுக்கு ஏற்படும் வெட்கமும் சந்தோஷமும் சொல்லத் தரமேயில்லை. உதயபானுவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவளுக்குப் பிரதி தினமும் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. யாரும் அறியாமல் அவனைச் சிறையில் பார்க்க ஏற்பாடும் செய்தாள்.

உதயபானு சிறைச்சாலையில் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தான். வந்த காரியம் இப்படி விபரீதமாக மாறிவிட்டதே என்ற வேதனை அவனை வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. ராதோர் சைன்னியங்களை யார் தலைமை வகித்து நடத்துவார்கள் என்ற எண்ணம் அடிக்கடி அவன் மனத்தில் எழுந்து நிற்கும். "கண்ணை நிதானத்தில் வை" என்று அரசர் புத்திமதி சொன்னது அடிக்கடி மண்டையில் தாக்கும். சிறையிலிருந்து தப்புவதும்

எளிதல்ல. ஒரு பக்கம் அகாதமான பள்ள
மற்றொரு பக்கம், மிகப் பலமான இரும்
கம்பிகள். என்ன செய்வான் உதயபானு? அந்
சிறையிலிருந்து தப்பிவிட்டால் நகரத்திலிருந்
தப்ப வழி தெரியும் அவனுக்கு. அவனுக்கு யா
உதவுவது?

கடைசியாக ஒரு முடிவு செய்து கொண்டான்
'இன்றிரவு சாப்பாடு கொண்டுவருபவ
வரட்டும். அவன் கழுத்தை முறித்துப் போட்
அவன் உடையில் ஓடப் பார்க்கிறேன். தப்பினா
ராஜபுதன சைன்னியங்களை மொகலாயர்களு
கெதிராக நடத்துவேன். இல்லையே
காவலாளிகள் என்னைக் கொன்று போடுவார்க
அவ்வளவுதானே?' என்று தீர்மானித்து
கொண்டான்.

அன்றிரவு சாப்பாட்டு வேளைக்கு
சாப்பாடு வந்தது. காவலாளி வெளிக்கதவுகளை
திறந்து, சாப்பாடு கொண்டு வருபவனை உள்
அனுப்பினான். இரண்டு காவற்காரர்களை
கடந்து சாப்பாடு கொண்டுவருபவ
உதயபானுவின் அறையில் நுழைந்தான். வந்
ஆசாமி சாப்பாட்டைக் கீழே வைத்துவிட்
நிமிர்வதற்குள் உதயபானு பாய்ந்து அ

ஆசாமியை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் கரங்கள் வந்தவன் உடலைத் தன்னுடன் இறுக்கிக் கைகளைப் பின்புறம் இழுத்தது. "மூச்சு விட்டால் கொன்று விடுவேன்" என்று அவன் உதடுகள் எச்சரிக்கை செய்தன. அத்துடன் உதயபானு, வந்தவன் கைகளைப் பிணைக்க அவன் தலைப்பாகையை எடுத்து அறையின் கோடிக்கு இழுத்துச்சென்றான். அங்கிருந்த விளக்கின் மங்கலான வெளிச்சம் வந்தவன் முகத்தில் விழுந்தது. அதைக் கண்ட உதயபானுவின் உடல் சிலிர்த்தது. "யார், ராஜகுமாரி நீயா?" என்று திகைத்த உதயபானு, தன் கைகளைச் சட்டென்று விலக்கினான் அவள் உடலிலிருந்து!

அந்தியாயம் - 3

பயமும் விளைவும்

கைகளால் தான் இறுக்கிப் பிடித்ததும், ஒரு சிறைக்கோடிக்கு அழைத்து வந்ததும் பெண்ணென்பதைக் கண்டதும் பலவித உணர்ச்சிகளோடு சிறிது கோபத்திற்கும் உள்ளான உதயபானு, "எதற்காக இந்த ஆண் வேடத்தில் இங்கு வந்தாய்?" என்று உஷ்ணம் ஒலித்த குரலில் கேட்டான்.

தலைப்பாகை நீக்கப்பட்டதால் அவிழ்ந்து நீள வீழ்ந்துவிட்ட கருங்குழலுடனும் அவன் கைகள் இறுக்கிப் பிடித்ததால் கசங்கிய சட்டையுடனும் காணப்பட்ட அருணா, அவனுக்குப் பதில் சொல்லாமல் முறுவல் காட்டினாள்.

அவள் பெயர் அவனுக்குத் தெரியாதே தவிர, அவள் சுனையில் குளித்த சுந்தரியென்பதை முகத்தைக் கண்டதும் புரிந்துகொண்டான்

உதயபானு. தவிர, அவள் அரச நந்தவனச் சுனையில் குளித்ததால், அரசகுமாரிகளில் ஒருத்தியென்பதையும் புரிந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால், இரு அவானி சகோதரிகளில் அவள் யாரென்பது மட்டும் புரியாததால், மீண்டும் கேள்வியை வீசினான். "இருவரில் நீ யார்?" என்று.

"எந்த இருவரில்?" என்று வினவினாள் அருணா. குழலைக் கோதி முடித்தவண்ணம்.

"அவானி சகோதரிகளில்!" என்றான் உதயபானு.

"எங்கள் இருவரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?"

"கேள்விப்படாதவர் ராஜபுதனத்தில் கிடையாது!"

"இருவரில் யார் அழகென்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள் ராஜபுதனத்தில்?"

"ஒருவருக்கொருவர் தோல்வியில்லை என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள்."

"நல்லவேளை" என்ற அருணா, "நான் இளையவள். என் பெயர் அருணா" என்றாள் ஆடைகளைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டே.

"அருணா! அருணா! எத்தனை அழகான பெயர்!" என்று கூறிய உதயபானு, அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

"ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?" என்று அருணா வெட்க நகை காட்டினாள்.

உதயபானு கூறினான் அவளை நோக்கி "ராஜகுமாரி! நீ முதலில் மன்னிக்க வேண்டும்" என்று.

அருணா, "எதற்கு மன்னிப்பு?" என்றாள்.

உதயபானு சொன்னான்: "அன்று... சொல்ல சங்கோஜமாயிருக்கிறது... நான் வேண்டுமென்று பார்க்கவில்லை. பக்கத்தில் ஏக பள்ளமாயிருக்கிறதே என்று பார்த்தேன்."

அருணா இதற்குப் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. மௌனமே சாதித்தாள்.

"செய்தது தவறுதான். இருப்பினும் மன்னிப்பு இல்லையா?" என்றான் உதயபானு.

"தெரிந்து செய்வதுதான் குற்றம். அதுவும் அபராதப்பட்டவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தினால்தான் அதைப் பற்றிக் கவலை" என்று லேசாக இழுத்தாள் அருணா. பிறகு "அது இருக்கட்டும். இன்று ஏன் இவ்வளவு முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

உதயபானு உண்மையைச் சொல்லி விட்டான். "அரசகுமாரி! நான் இந்தச்

சிறையிலிருந்து தப்ப முடிவுசெய்து விட்டேன். இங்கு சாப்பாடு கொண்டுவருபவனை கட்டிப் போட்டுச் செல்வதுதான் வழி என்றும் தீர்மானித்தேன். ஆகையால் நடந்த விபரீதம் இது. சாப்பாடு கொண்டுவந்தது யார் என்று தெரிந்திருந்தால் கொஞ்சம் முறையுடன் நடந்து கொண்டிருப்பேன்" என்று கூறினான் ராஜபுத்திர சேனாதிபதி. மேலும் சொன்னான்: "ராஜகுமாரி! தினசரி இந்த மாதிரி ஆள் சாப்பாடு கொண்டு வருவதாயிருந்தால் நான் இங்கேயே சிறையில் இருக்கிறேன்" என்று. அவன் முகத்தில் ஆர்வம் தெரிந்தது.

அருணா தீர்க்க சிந்தனையில் இறங்கினாள். முடிவாகப் பேசியபோது அவள் குரலில் உறுதியிருந்தது. "நீங்கள் உங்கள் முதல் யோசனையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுங்கள்! என்னைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டுச் செல்லுங்கள். ராஜபுதனம் பெருத்த அபாயத்தில் இருக்கையில் நமது சொந்த உணர்ச்சிகள் அதன் நன்மைக்கு இடையூறாக இருக்கவேண்டாம்!" என்றாள் அவள் திடமான குரலில்.

"உன் அத்தை மகன் சுபலசிம்மன் ரத்த இன்னும் என் கையில் இருப்ப மறந்துவிட்டாயா அருணா?" என்று வினவின உதயபானு.

"[illegible] உயிருக்கு ஆபத்தில்லை. தேறு முதல் காயம் வாசியாகி வருகிறது. நீங்கள் சென்று மொகலாயர் வலையிலிருந்து ராஜபுதனத்தைக் காக்க முற்படுங்கள்" என்று கூறினாள் அருணா.

"இப்பொழுது என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்கிறாய்?" என்று வினவினான் உதயபானு.

"நான் சாப்பாடு கொண்டுவந்ததால் காவலர்கள் சற்று விலகியிருக்கிறார்கள். நான் யாரென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. உங்கள் பதவிக்குத் தக்கபடி சிறையிலும் மரியாதை செலுத்த மன்னர் உத்தரவிட்டிருப்பதால் உணவு நேரங்களில் காவலர்கள் சிறையின் அருகாமையிலிருந்து விலகி நிற்கிறார்கள். ஆகவே முதல் யோசனைப்படி சீக்கிரம் என்னைக் கட்டிப்போட்டு வெளியேறுங்கள்!" என்றாள்.

"உன்னைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டா?"

"ஆம்!"

"என் உயரம் அதிகம். நீ அதிக உயரமல்ல. உன் உடையில் நான் சென்றால் காவலர்கள் கவனிக்கமாட்டார்களா?"

"கவனித்தால் தப்பிச்செல்ல இதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்" என்று தன்

கச்சையிலிருந்து குறுவாளைக் காட்டினாள். அத்துடன் மேலும் சொன்னாள்: "இதே தலைப்பாகையை நீங்கள் சுற்றி அங்கியால் உடலைப் போர்த்திக் குனிந்து செல்லுங்கள். நம்மிருவருக்கும் உயரம் அப்படியொன்றும் அதிக வித்தியாசமில்லை" என்று கூறி, குறுவாளையும் அவன் கையில் திணித்தாள்.

வேறு வழியின்றி உதயபானு அவள் கட்டளைகளை வேதனையுடன் நிறைவேற்றினான். ஆனால், அவள் கைகளை மெள்ளப் பிணைத்தான். உடலைத் துணி கொண்டு கட்டும்போதும் அவள் முகத்தைப் பார்க்காமலே கட்டினான். அவளைக் கட்டிப் படுக்கவைத்த போது அவளைச் சுற்றியிருந்த கைகளைப் பல வினாடிகள் எடுக்காமலேயிருந்தான். பிறகு பெருமூச்சு விட்டு, "வருகிறேன் அருணா! ஆனா முடிவு இதல்ல. மீண்டும் உன்னைத் தே வருவேன்" என்று கூறிவிட்டு, மாற்றுடை அணி வெளியேறினான்.

அந்த நாள் முதல் அவன் அருணா மறக்கவேயில்லை. திரும்பத் திரும்ப அ கண்முன்பு நின்றுகொண்டிருந்தாள். தெரிந்தது. அந்தச் சித்தினியும் தெரிந்தாள் கண்களுக்கெதிரே. நனவிலும் தெரி

மேவார் அவைக்கேசி விட்டவனுக்கு நிதான தெரிந்து தூக்கப்படவில்லையா? பெரிய பெரிய புகையிலும் நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களிலும் நிதானத்தையும் சாதுர்யத்தையும் காட்டிவந்த உதயபானு அவனி ராஜகுமாரிகளுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தைக் கேட்டதும் நிதானமிழந்துவிட்டான். இந்தக் குணம் உதயபானுவுக்கு மட்டுமல்ல ராஜபுத்திர சமூகத்துக்கே அணிகலனாக விளங்கி வந்தது. கௌரவத்துக்கு ஹானி நேர்ந்துவிட்டது என்று எதிரிகள் அக்கப்போர் கிளப்பிவிட்ட சமயங்களில்கூட, ஏராளமான வீரபத்தினிகள் அக்கினி ஜ்வாலைக்கு இரையான கட்டங்கள் பல. பின்னால் அது எதிரிகள் சூழ்ச்சி என்று அறிந்து கத்திமுனையில் மாண்ட ராஜபுத்திர சிம்மங்களின் தனிக்கதைகளைக் கணக்கிட முடியாது. உயிர் என்பது அபூர்வமான வஸ்து. அதை இழக்கக்கூடாது என இப்பொழுது எண்ணுகிறோமே. அந்த எண்ணம் அந்தக் காலத்துச் சமுதாயத்தில் இல்லை. அப்பொழுதும் சுயநலக்காரர்கள் இருந்தார்கள். ராஜா மான்சிங், ராஜா தோடர்மால் போன்ற சிலர், சமாதானத்தை நாடி மொகல் வம்சத்துடன் சம்பந்தம்

செய்துகொண்டார்கள். ஆனால், சில பிரமுகர்களின் இக்கொள்கையைக் கொண்டு ராஜபுத்திரப் பூமியே அத்தன்மையதென நினைப்பது சரித்திரத்தில் உள்ள ஞான சூன்யத்தையே குறிப்பிடும். ராஜபுத்திரர்கள் மொகல் ஆதிக்கத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை தங்கள் மானத்துக்காகவும் சுதந்திரத்துக்காகவும் கடுமையாகப் போர் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தந்திரத்தால்தான் முக்கால்வாசித் தடவைகளில் எதிரிகள் ஜெயித்தார்கள். போர்க்களத்தில் தலைவன் உயிருடன் இருக்கையில் தலைவன் மாண்டுவிட்டான் என்று அக்கப்போர் கிளப்பி விடுவது, ஸ்திரீகள் அபகரிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் என்று வதந்தி பரவச் செய்வது — இவை போன்ற வழிகளைக் கையாளும் சமயங்களில் ராஜ புத்திரர்கள் நிதானமிழந்து போர் முறையைக் குழப்பித் தோல்வி அடைந்திருக்கிறார்கள்.

உதயபானுவுக்கு அந்தக் காலத்து ராஜபுத்திரர்களின் குணம் பூரணமாக படிந்திருந்தது. கையை அலம்பாமலே கடாரத்தி இப்படியும் அப்படியும் இரு முறை உரையின

[illegible] சிறிது நேரம் கழித்து ஏதோ முடிவு செய்து கொண்டவன் போல் தலையை அசைத்துவிட்டு, "[illegible] எங்கே?" என்றான். காரியஸ்தன்தான் நீண்ட நேரமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறானே!

உதயபானு கையை அலம்பிக்கொண்டே காவலாளிகளைக் கூப்பிட்டு, "போர் முரசு கொட்டட்டும்!" என்று உத்தரவிட்டான். பூகம்பம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னால் ஏற்படும் சத்தம்போல 'டம டம'வென்று சப்தித்த முரசொலியைக் கேட்டதும், ராஜபுத்திர வீரர்கள் பிரமித்துப் போனார்கள். "பெரிய யுத்தம் முடிந்து இரண்டு நாட்களாகவில்லை. போர் முரசு ஏன் கொட்டுகிறது?" என்று திகைத்துப் போனார்கள்.

உதயபானுவின் கூடாரத்துக்குள் உதவி சேனாதிபதி நுழைந்தான். அவசரம் அவசரமாக உள்ளே வந்தவன், உதயபானுவின் முகத்தில் ஜொலித்த கோபத்தைக் கண்டு வழியிலேயே நின்று விட்டான்.

உதயபானு அவனை நோக்கித் தன் கண்களைத் திருப்பி, "ஏன் இந்தக் கோலத்தில் இருக்கிறாய்? எங்கே உன் ஆயுதங்கள்?" என்று கடிந்துகொண்டான்.

"இல்லை.. யுத்தம் முடிந்து இரண்டு நாளாகவில்லையே என்று பார்த்தேன்.." என்று உதவி சேனாதிபதி இழுத்தான்.

"யுத்தம் முடிந்துவிட்டதா! யார் சொன்னது?" என்று உதயபானு கேட்டான்.

"எதிரிகள் யாரும் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லையே?" என்று உதவி சேனாதிபதி கேட்டான்.

"கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டால் அவனை கண்டுபிடிப்போம். உலகத்தை விட்டா ஓடிவிடப் போகிறான்?" என்றான் உதயபானு.

உதவி சேனாதிபதிக்கு மெள்ள மெள்ள விஷயம் புரியவில்லை. நூர் அலியைத் தூரத்தில் வைக்க உதயபானு எத்தனிக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். உதவி சேனாதிபதி தெரியவந்தது. ஆகவே உதயபானுவை நிமிர்ந்து பார்த்து, "அரசே இந்த இரண்டு நாளும் காத்திருக்க வேண்டாமே" என்றான்.

உதயபானு கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த நிதானத்தையும் இழந்தான். "இங்கு சேனாதிபதி யார்? நானா, நீயா?" என்று, தன் கத்தி தொங்கிக் கொண்டிருந்த திசையை நோக்கினான்.

உதவி சேனாதிபதியும் தனது கத்தியைப் பார்த்துக்கொண்டே பேசினான். "நீங்கள் சேனாதிபதிதான். ஆனால், சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக ஆயிரக்கணக்கான ராஜபுத்திரர்களின் உயிரை ஆபத்துக்குள்ளாக்கக் கூடாது. உண்மையில் சண்டைபோட்டுக் களைத்துப் போயிருக்கும் இந்தச் சைன்யத்தைக் கொண்டு, பட்டி அரசர்கள் நிழலில் களைப்பாறிக் கொண்டிருக்கும் நூர் அலியின் சைன்யத்தை நாம் தாக்க முடியுமா? நூர் அலி கோஸலத்துக்காகப்

பின்வாங்கிவிட்டால், அவனுக்கு அருகே அலீமின் சைன்யங்களும் துணைக்கு இருக்கின்றனவே" என்றான் உதவி சேனாதிபதி.

தைரியஸ்தனான உதயபானு இரு கைகளிலும் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டான். உதவி சேனாதிபதி சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால், அலானி ராஜகுமாரிகளின் கதி?

அதைப் பற்றித்தான் திரும்பத் திரும்ப யோசித்தான். அதற்காக ஒரு சேனாதிபதிக்குள்ள பொறுப்பையும் கடமையையும் தூரக் கட்டி வைத்துவிட்டு, தன் தனி அபிலாஷைகளுக்காக நூற்றுக்கணக்கான ராஜபுத்திர வீரர்களைப் பலிகொடுப்பது நியாயமல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

கூடாரத்தின் தூணில் சாய்ந்துகொண்டு தலைவன் மனதில் ஊசலாடும் எண்ணங்கள் என்னவாகத்தான் இருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த உதவி சேனாதிபதியைக் கூப்பிட்டு, "சரி, சைன்யத்தை நீ தலைமை வகித்து நடத்தி

அத்தியாயம் - 4

ஏற்பாடு

பட்டிகளின் நகரம் பொலிவிழந்து கிடந்தது. அன்று சித்ரா பௌர்ணமி. ராஜபுத்திரர்கள் பெரிய விழாவாக அதைக் கொண்டாடுவார்கள். சந்தைகள் கூடும் நாள். சின்னஞ்சிறு பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடித் தெருக்களில் அலைந்து பாட்டுப் பாடி மகிழும் நாள். அப்பேர்ப்பட்ட நன்னாள் ஒரு துக்கக் கோலமாகக் காட்சி அளித்தது. உதயபானு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அடிக்கடி உலாவிச் செல்லும் பாராக்காரர்களையும் அசந்துஷ்டியுடன் காரியார்த்தமாகச் செல்லும் சாதாரண ஜன சமூகத்தையும் எங்கும் கண்டான். பல தெருக்களைச் சுற்றி வந்து ஒரு குடிசையின் வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். வீட்டிலிருந்த கிழவன் கதவைத் திறந்து, "யாரது?" என்றான்.

"யாரும் இல்லை. ஒரு வழிப்போக்கன் வாருங்களேன்!" என்று உதயபானு அவனுட பேச்சுக் கொடுத்தான்.

கிழவன் நகர்ந்து நகர்ந்து உதயபானுவுக்கு அருகில வந்து உட்கார்ந்துகொண்டான். மாலை வெயில் சிறிது அவன் முகத்தில் அடித்தது. தழும்பு நிறைந்த அந்த முகத்தைக் கண்டதும் அவன் ஒரு காலத்தில் பெரிய வீரனாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று உதயபானு தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

"நீ யாரப்பா? எந்த ஊர்? இந்தப் பக்கம் ஏன் வந்தாய்?" என்றான் கிழவன்.

உதயபானு சிறிது ஆச்சரியப்பட்டான். உதயபானு இரு கரங்களாலும் வரவேற்கும் எதிரியையும் இரு கரங்களாலும் வரவேற்கும் ஸ்வபாவமுடைய ராஜபுதனத்தில், 'இந்த ஊருக்கு ஏன் வந்தாய்?' என்று கேட்கும் பேர்வழிகளும் இருக்கிறார்களா என்ற வியப்புடன், "ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?" என்றான்.

"இல்லையப்பா! இது பேடிகள் நிறைந்த ஊராயிற்றே. இங்கு எதற்காக வந்தாய் என்பதற்காகத்தான் கேட்டேன். இதோ பார், சித்திரா பௌர்ணமி உற்சவத்தில் இந்த ஊர் என்ன அழகாயிருக்கும்? என் வீட்டு வாசலில் இதே நாளன்று போன வருஷம் எவ்வளவு சிறுவர்கள் கத்திச்சண்டை போட்டார்கள்! எவ்வளவு சிறுமிகள் பாட்டுப் பாடி ஆடினார்கள்! அதோ, அந்த மலைச்சரிவு வழியாகத்தான் தங்கப்பதுமைகள் போல் ராஜகுமாரிகள்

வருவார்கள். இதோ, என் வீட்டு வழியாகத்தான் கோவிலுக்குப் போவார்கள். எல்லாம் போய் விட்டதப்பா! இங்கே சூரர்களான ராஜபுத்திரர்கள் எதிரிகளுடன் போராடுகையில் பட்டிகள் பிரிந்து நின்றார்கள். பலன்தான் நீ பார்க்கிறாயே!" என்று ஏதேதோ பேசினான் கிழவன்.

"பலன் என்ன?" என்றான் உதயபானு.

"பலனா? இதுதான் பலன். சித்ரா பௌர்ணமி உற்சவம் நின்றதுதான் பலன். உதயபானு என்ற சேனாதிபதியைப்பற்றி நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?" என்றான் கிழவன்.

"கேள்விப்படாமல் என்ன? அவருடன் சேர்ந்திருந்த ஒரே உடல்போல் எதிரிகளுடன் சண்டையும் போட்டிருக்கிறேன்" என்று உதயபானு சொல்லி, உள்ளுக்குள் நகைத்துக் கொண்டான்.

"உதயபானு பெரிய வீரன். அரண்மனைக்குப் போகும் வழியில் இளைய ராஜகுமாரியை பார்த்துவிட்டானாம். அது எப்படி பார்க்கலாமென்று அரசனின் தறுதலைப் பிள்ளை சண்டை போட்டதே... இப்பொழுது எ அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டா பெண்ணை! இதற்கென்ன செய்வது?" என்று பாலுவைக் கேட்டான் கிழவன்.

மனித சம்பாஷணையில் சில பேச்சுக்கள் கேள்விகளைப்போல் தென்பட்டாலும் அவற்றுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அப்படிப்பட்ட கேள்விகளில் கிழவன் கேள்வியும் ஒன்று. ஆகவே உதயபானு மௌனமாயிருந்தான். கிழவன் கதையை மேலே சொல்லிக்கொண்டு போனான்.

“நூர் அலியை உதயபானு நின்றாக முறியடித்திருக்க வேண்டும். இங்கிருந்து போகையில் எவ்வளவு பெரிய சைன்யம் போயிற்று. திரும்பி வருகையில் எவ்வளவு சின்னதாக வந்து சேர்ந்தது! அந்தக் காட்சி இன்னும் என் கண் முன்னால் இருக்கிறது. கையொடிந்தவர்கள், கால் உடைந்தவர்கள், முண்டம் இழந்தவர்கள் எவ்வளவு பேரைக் குதிரையிலும் ஒட்டகையிலும் வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள்! எல்லாம் இந்தக் குடிசைக்கெதிரில்தான் ஊர்வலம் போயிற்று. அப்பா! அவர்களுக்கு என்ன வரவேற்பு! எவ்வளவு உபசாரம்! அதையாவது ...னைத்தார்களா அவர்கள்? உண்ட வீட்டுக்கு ...ரண்டகம் செய்தான் நூர் அலி! நூர் அலியை ...வி. அரசர் பிள்ளையாண்டான் தலைகால் ...ரியாமல் திரிந்ததிலிருந்தே எனக்குத் தெரியும்.

சுபலசிம்மன் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே இப்படித்தான். யாரையும் நம்பிவிடுவான். எல்லோரோடும் சண்டை போடுவான். சுபலசிம்மன்தான் நூர் அலிக்கு இல்லாத செல்வாக்கையெல்லாம் ஏற்படுத்தினான். அதனால்தான் நூர் அலி இஷ்டப்படி திரிய ஆரம்பித்தான். ராஜகுமாரிகளின் அரண்மனையைச் சுற்றிச் சுற்றிக் குன்றின் பக்கத்தில் திரிந்தபோதே எனக்குத் தெரியும். ஆனால், கிழவன் சொல்வதை யார் கேட்பார்கள்? நான் ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் ராஜ நிந்தனைக்காக என்னைத் தண்டித்திருப்பார்கள். வாயை மூடிக்கொண்டேன். இந்தக் கைகளில் வன்மையில்லை. கத்தியைத் தூக்கவும் சக்தியில்லை. இருந்திருந்தால் நூர் அலியின் ரதம் காற்றைப்போல் என் வீட்டுக்கெதிரில் வரும்போதே அதைத் தடுத்து ஒரு கை பார்த்திருக்கமாட்டேனா? கிழவன் நான். முடியவில்லை. உட்கார்ந்திருந்தேன். அதற்காக என்ன? இந்தப் பட்டணம் இடிந்தா விழுந்து விட்டது!”

கிழவன் தட்டுத்தடுமாறிச் சொன்ன செய்திகளை மௌனமாகக் கேட்டான் உதயபானு.

“அரசர் என்ன செய்வார்? என்னைப்போல் வயதான போர்வழி. சுபலசிம்மன் கண்கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம் செய்தான். நூர் அலியை

[illegible]

[illegible]

“ஆசா[illegible] அனுப்ப [illegible] எல்லாம் நீராக வைத்துக் [illegible]விட்டார். [illegible] தூர் அலியைக்கொண்டு [illegible] செய்ததும் நீ. உதயபானுவையும் வந்ததும் நீ [illegible] வைரியாக்கியதும் நீ. ராஜபுதனத்தையும் [illegible] எப்படியாவது தொலைந்து போ. திரும்பி என் முகத்தில் விழிக்காதே என்று சொல்லிவிட்டாராம்” என்றான் [illegible].

“தூர் அலியைப் பற்றித் தகவல் ஏதாவது தெரியுமா?” என்று கேட்டான் உதயபானு.

“எனக்கு என்ன தெரியும்? கோஸலத்தின் மண்மண்டபத்திற்கு தூர் அலி பின்வாங்கி விட்டதாக ஊரில் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.”

“என்ன! மண்மண்டபத்திற்கா?” என்ற உதயபானு, பெரிய இடி தலையில் விழுந்துவிட்டது போல் அயர்ந்து உட்கார்ந்து விட்டான். எதிர்பாராதவிதமாக பெரிய பாறாங்கல் தாக்கிய அதிர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த மயக்கத்தில் அவன் வெகுநேரம் பேசவேயில்லை.

மண்மண்டபம் என்ற பயங்கர சப்தமே அவன் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

கோஸலத்தின் மண்மண்டபத்தைப் பற்றி அந்தக் காலத்தில் பயப்படாத வீரர்களே கிடையாது. மண்மண்டபம் என்பது கோஸலத்தின் உட்புறத்தில் அரண்மனையைச் சுற்றியிருந்த கோட்டை. இரு புறங்களிலும் கல் அமைத்து இடையில் களிமண்ணைத் திணித்துச் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்ததால் அதை ஜனங்கள் மண்மண்டபம் என்று அழைத்து வந்தார்கள். இந்த மாதிரி இடங்களைப் பீரங்கிகூடத் துளைப்பது துர்லபம் என்பதை அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள்கூட அறிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. பரத்பூர் கோட்டைச் சுவர்கள் பூராவாகக் களிமண்ணால் கட்டப்பட்டிருந்ததால் ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிகள் அவற்றைத் துளைக்க முடியவில்லை என்பது சரித்திரப் பிரசித்தம். பெரிய குண்டு தாக்கினால் அந்தச் சுவரிலிருந்து சிறிய மண் பெயர்ந்து விழுமாம். களிமண் அவ்வளவு கடினமானதென்பதையும், எதையும் உட்புக விடாதென்பதையும் இந்தியர்கள் ஆதிமுதலே அறிந்திருந்தபடியால், இம்மாதிரி மண்சுவர்க் கட்டடங்களைப் பல இடங்களில் எழுப்பியிருந்தார்கள். அம்மாதிரி சிறு

"ஏனப்பா மௌனமாயிருக்கிறாய்?" என்று கிழவன் கேட்ட பின்புதான் உதயபானு விழித்துக் கொண்டான்.

"ஒன்றும் இல்லை. மண்டபத்தில் பதுங்கி விட்ட நூர் அலியிடமிருந்து ராஜகுமாரிகளை யார் காப்பாற்ற முடியும் என்று நினைத்துப் பார்த்தேன். ஒரு வழியும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை" என்றான் உதயபானு.

"வழியில்லாமல் என்ன? தைரியமும் புத்தியும் தேசபக்தியும் சுயகௌரவமும் நிரம்பியவனுக்கு முடியாது என்ற காரியமே கிடையாது. அப்பேர்ப்பட்ட ராஜபுத்திரர்கள் மறைந்து வெகு நாளாயிற்று" என்று சொல்லிக் கிழவன் தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான். அந்தக் கண்களில் இருந்த தழும்புகள் "நீயும் ஒரு ராஜபுத்திரனா?" என்று உதயபானுவைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோல் இருந்தன.

உதயபானு திண்ணையிலிருந்து எழுந்து "பெரியவரே! நான் போய்வருகிறேன்" என்றான்

"சரி. இன்றையபொழுது போயிற்று. என்னப்பா. உன் பெயர் என்னவென்று தெரியவில்லையே!" என்று கிழவன் கேட்டான்.

"என் பெயர் உதயபானு!" என்றான் சேனாதிபதி. கிழவன் அசந்து நின்று விட்டான்.

"நிஜமாகவா?" என்று கிழவன் தள்ளாடிக் கேட்டான்.

"ஆம்!"

"எந்த உதயபானு? ராஜபுத்திரர்களின் சேனாதிபதியா?"

"ஆம்."

"அப்படியானால் எதிரி தேசத்துக்குள் தன்னந்தனியாக ஏன் வந்தாய்? யாராவது பார்த்துவிட்டால் தலை போய்விடுமே?"

"இந்தத் தலைதானே போகப்போகிறது? போகட்டுமே! இதைவிடச் சூரர்களான ராஜபுத்திர சிம்மங்களின் தலை ரத்தத்தில் உருண்டு இன்னும் ஒரு வாரம் கூட ஆகவில்லை. ஆயிரத்தோடு இது ஆயிரத் தொன்று. இதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டு உதயபானு குதிரைமேல் ஏறப்போனான்.

[illegible]

'[illegible] எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறான்? [illegible] பழிவாங்குவதற்கா? பழி தீர் அவியைப் பழிவாங்குவதானால் அவன் குதிரைப்படையில் இவன் சேர்ந்திருப்பானேன்? அவனுக்கு யார் வேலை கொடுத்தது?' என்ற பலவித எண்ணங்கள் மனத்தை வாட்ட, உதயபானு போகிற இடம் தெரியாமல் குதிரையை இழுத்துக்கொண்டு சென்றான். "குதிரையை இந்தப் பக்கம் திருப்பு. இங்குதான் என் சகோதரி புருஷன் இருக்க வேண்டும்" என்று கிழவன் சொன்ன பிறகுதான், உதயபானுவுக்குச் சுயநினைவு வந்தது. எங்கு வந்திருக்கிறோம் என்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். மணி மண்டபத்தின் முதல் வாசலில் நின்று கொண்டிருப்பதை அறிந்தான். சற்று அருகே இருந்த ஒரு வீட்டிற்குள் கிழவனும் உதயபானுவும் நுழைந்தார்கள்.

பட்டி நகர் கிழவனுக்காவது பார்வை மங்கல். [illegible]ன் தமக்கை புருஷனுக்குக் கண்களே இல்லை.

[illegible] மண்டபத்தின் காவல் பதவியைத் தன் மகனுக்கு அளித்துவிட்டதையும் சில நாட்களாக அந்தப் பையனைச் சுற்றிக்கொண்டு, வேறொரு காவலன் அலைவதையும் உதயபானு தெரிந்து கொண்டான்.

"புதிய ஆசாமியும் நம்ம பையனும் ஏதோ கசமுசவென்று பேசுகிறார்கள். ஏதோ மலையைப் பிடிக்கிற விஷயம்போல் இருக்கிறது" என்று மாப்பிள்ளைக் கிழவன் தட்டுத்தடுமாறிச் சொல்லி முடித்தான்.

"அந்தப் பையன்தான் உனக்கு உத[illegible] வேண்டும்" என்று மைத்துனக்கிழவ[illegible] உதயபானுவிடம் சொல்லிக்கொண்டிரு[illegible] சமயத்தில், வாசலில் பேச்சுக்குரல் கேட்ட[illegible] "அதோ பையனும் வந்துவிட்டான்!" என்[illegible] மாப்பிள்ளைக் கிழவன்.

உள்ளே நுழைந்த பையனை உதய[illegible] ஏறெடுத்துப் பார்த்ததும், "சரி. இவனை நம்ப[illegible]

என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். மனிதர்களையும் சந்தர்ப்பா சந்தர்ப்பங்களையும் நிமிஷ நேரத்தில் சீர்தூக்கித் தீர்மானிக்கும் திறன் வாய்ந்த அவன் கூரிய கண்கள், பையனையும் அவன் யோக்கியதையையும் கண்மூடிக் கண்திறப்பதற்குள் எடை போட்டுவிட்டன.

உள்ளே நுழைந்த அரண்மனைக் காவலன் (கிழவர்களுக்குள் உறவுமுறையில் அவன் பையனானாலும் உலகத்துக்கு வயது நிரம்பிய வாலிபன்தான்) விருந்தாளிகளைப் பார்த்தான்.

“இதோ, உன் மாமா வந்திருக்கிறார். அவன் உன் மாமாவின் சிநேகிதர்” என்று இருவரையும் பையனுக்குக் கிழவன் அறிமுகப்படுத்தினான். மாமாவை பையன் குழந்தைப்பருவத்தில் பார்த்தது. அதற்குப் பிறகு அப்பொழுது வாலிபனாயிருந்த கிழவன் யுத்தத்துக்குப் போய்விட்டான். தவிர, இந்தக் காலம்போல அந்தக் காலத்தில் போக்குவரத்து வசதி இல்லையல்லவா? உறவினர் அடிக்கடி சந்திப்பதும் குறைவாயிருந்தது.

பையன் பெரியவர்களை நமஸ்காரம் செய்தான். சாப்பிட்டு உல்லாசமாயிருந்த

சமயத்தில் மருமகனிடம் மாமா விஷயத்தை மெள்ள அவிழ்த்தார்.

“இந்த நண்பருக்கு மண்மண்டபத்தின் அந்தரங்க அறையைப் பார்க்க வேண்டுமாம்” என்றார் மாமா. பையனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. இதே கோரிக்கையைச் சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் அவன் நண்பனும் வெளியிட்டியிருந்தான். “நவாபின் அந்தரங்க அறையைப் பார்ப்பதில் எல்லோருக்கும் ஏன் இவ்வளவு பிரியம்?” என்று சிந்தித்தான்.

“உள்ளே விட்டுவிட்டால் ஆயுசு இருந்தால் வெளியே வருகிறான். இல்லாவிட்டால் செத்தொழியட்டும். பெரியவர்களே வற்புறுத்தும் போது நமக்கென்ன?” என்று இறுதியில் ஒப்புக்கொண்டான்.

அத்தியாயம் - 5

அந்தரங்க அறையில்

அன்றிரவு கோலவத்தின் மண்மண்டபத்தின் காவலன் உதவியால் உள்ளே சென்று உதயபானுவுக்கு அங்கு பல விபரீதங்களும் பல வியப்பை விளைவிக்கும் சம்பவங்களும் காத்திருந்தன. அம்மண்டபத்தின் பின்னாலிருந்து திட்டிவாசல் வழியாக உதயபானுவை அழைத்துச் சென்ற காவலன், இரண்டு மூன்று நீண்ட தாழ்வறைகள் வழியாகவும் இரண்டு மூன்று சின்னஞ்சிறு இருட்டறைகள் வழியாகவும் அவனைத் திருப்பித் திருப்பி அழைத்துச் சென்று, கடைசியில் பிரும்மாண்டமான ஒரு கதவுக்கெதிரில் நின்றான். "இந்தக் கதவு அந்தரங்க அறையின் பின்புறக் கதவு. இதைத் திறந்ததும் நீங்கள் அறைக்குள்ளிருப்பீர்கள். அங்கு யாரும் காவலர் இல்லாவிட்டால் உயிருடன் இந்த வழியாகவே திரும்பிவிடுங்கள்" என்று கூறிச் சென்றுவிட்டான்.

[illegible] லஸ்தர் குளோப் [illegible] கண்ணாடிச் சிங்காரங்களுடன் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த லஸ்தர் குளோப் விளக்கின் [illegible] சுற்றிலும் தொங்கிய நீளக்கண்ணாடிகளின் மூலம் வந்த விளக்கு வெளிச்சம் நாலாவித வர்ண ஜாலங்களைக் கிளப்பியதாலும் பலப்பல வர்ண ஒளிப்பட்டைகள் அறையின் நடுப்பகுதியில் விழுந்து கிடந்தன. ஆனால், பெரும் தூண்கள் பல இடங்களில் இருந்ததால் அவற்றின் பின்புறப் பகுதிகளிலெல்லாம் இருட்டு மண்டிக்கிடந்தது. அந்த அற்புத அறையையும் பலவித வண்ணச் சித்திரங்கள் வரையப்பட்ட மேற்கூரையையும் பார்த்த உதயபானு ஒரு விநாடி சிலையென நின்றான். அடுத்த விநாடி அதிர்ச்சியும் அடைந்தான். அந்த அறை நடுவே நூர் அலி மிகுந்த வேகத்துடன் அப்படியும் இப்படியும் உலாவிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டான். அதனால் மெள்ள ஒரு தூணுக்கு அருகில் சென்

மறைந்துகொண்ட உதயபானுவுக்கு, கோபத்தின் காரணம் நூர் அலி வாயிலாகவே வந்தது.

எதிரே நின்ற காவலனை நோக்கி "இது உண்மையா? பெரியவள் விஷத்தையா அருந்தி விட்டாள்?" என்று வினவினான் நூர் அலி.

"ஆம், மிர்ஸா! விஷத்தைத்தான் தின்று விட்டாள்" என்றான் காவலன் நடுங்கிக்கொண்டு.

"ஏது விஷம்?"

"மடியில் வைத்திருந்தாளாம்!"

"அதை அருந்த யார் அனுமதித்தது?"

"விஷத்தைத் தின்ன அனுமதி எதற்கு?" என்றான் காவலன் மெள்ள.

"ஓ மடையா!" என்று அவன்மீது எரிந்து விழுந்த நூர் அலி. "வசுமதி, நீதான் என்னை ஏமாற்றிவிட்டாய். உன் தங்கை என்ன செய்கிறாள் பார்ப்போம்" என்று இரைந்து கூறியவன், "டேய்! அந்த இளையவளை இங்கு கொண்டுவா. என்னிடமிருந்து எப்படித் தப்புகிறாள் பார்ப்போம்" என்று உத்தரவிட, காவலன் அறையைவிட்டுப் பறந்தான். நூர் அலி

அடிபுண்ட வேங்கை போல் அறையில் மீண்டும் உலாவ ஆரம்பித்தான்.

தூண் மறைவில் இருந்த உதயபானு சில விநாடிகள் திக்பிரமை பிடித்து நின்றான். மானத்தைக் காத்துக்கொள்ள வசுமதி விஷமுட்கொண்டு வானத்தை நோக்கிப் பறந்துவிட்டது அவனுக்குப் பெரும் வேதனையை அளித்தது. ராஜபுத்திர ஸ்திரீகள் மானங்காத்துக் கொள்ளத் தற்கொலை செய்து கொள்வது அவனுக்குப் புதிதாயில்லை. ஆயிரக்கணக்கான ராஜபுத்திர ஸ்திரீகள் நெருப்பில் எழுந்து ஜோஹர் செய்து கொண்டது சரித்திரத்துக்கும் புதிதல்ல. ஆனால், வசுமதியின் மரணம் அவன் மனத்துக்குப் பெரும் திகைப்பை அளித்தது. எந்தச் சகோதரிகளைக் காக்க அவன் படையைத் துறந்து கோஸலம் வந்தானோ, அந்தச் சகோதரிகளில் ஒருத்தி போய்விட்டது பாதிக் காரியம் சரிந்து விட்ட மாதிரிதானென்பதால் பெரும் துக்கம் அடைந்த உதயபானு அந்தத் தூண் மறைவிலேயே நின்றான்.

அத்துடன் நூர் அலியின் படையில் சுபலசிம்மனை அவன் அன்று காலை பார்த்ததும் பெரும் கோபத்தைத்தான் அளித்தது அவனுக்கு,

[illegible] இடத்த எதிரி[illegible] [illegible] பிடுங்கினான். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விழுந்தது.

[illegible] சத்தம் அவன் காதில் [illegible] விழுந்ததான் [illegible] விழவில்லையோ [illegible] தெரியாது. [illegible] செய்யவில்லையோ [illegible] [illegible] தான் இருக்கும் இடத்தையோ, செய்த காரியத்தையோ, சூழ்ந்து நெருங்கும் அபாயத்தையோ சிறிதும் சட்டை செய்யாமல் [illegible] பிடுங்கிய கத்தியிலிருந்து எதிரி மார்பிலிருந்து ஊற்றுக் குமிழி போல் எதிரியின் ரத்தத்தையும் [illegible] இருதயத்திலிருந்து பீறி எழும் ரத்தத்தையும் மாறி மாறிக் களி வெறியோடு பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். நல்ல வெறிபிடித்த மனிதன் முகத்தில் [illegible]ட்டும் பிரமையும் கோரமான பார்வையும் அவன் [illegible]கத்தில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தன. பக்கத்தில் [illegible]லைவிரிகோலமாய் நின்று கொண்டிருந்த [illegible]நுணாவைக்கூட அவன் கவனிக்கவில்லை.

அருணா ஏதோ நம்பத்தகாத ஒரு கனவைக் [illegible]டுவிட்டது போலத் திக்பிரமை பிடித்து

[illegible] தன்னையும் [illegible] அவளிடம் [illegible] [illegible] [illegible] வருவார்கள் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். யார் வந்தாலும் [illegible] வருவான் என்று அவள் மனம் சதா சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. 'அவர் எதற்காக வர வேண்டும்? ஏதோ ஒருமுறை [illegible] அருகில் அகஸ்மாத்தாகச் சேர்ந்த கண்கள், சாப்பாட்டு வேலைக்காரன் என்ற எண்ணத்தால் வலியக் கூடிய சேர்க்கை, இவையே அவ்வளவு நெருங்கிய உறவை ஸ்தாபித்து விட முடியுமா?' என்று அவள் வாதாடிப் பார்த்தாள்.

அவள் மனம் என்னவோ விடாப்பிடியாகப் போராடியது. "அடி பைத்தியமே. அன்பு என்பது மனமாகிய என்னைப் பற்றிய விஷயமல்லவா? கண்ணும் உடலும் என் வேலைக்காரர்கள்தாமே! ஒருமுறை நான் பதிந்துவிட்டால் என்னைப் பெயர்க்கவே முடியாதே. கண் இருபது தடவை பார்த்தாலும் உடல் ஆயிரம் முறை சேர்ந்தாலும் நான் இஷ்டப்படாத வரையில் இன்பமோ, பிணைப்போ ஏது? நான் லயித்துவிட்டேன். அவர் இதயமும் லயிக்காமல் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று கேட்டது.

“நீ ஒன்றுதான் மனமோ? அவர் உடலின் உனையும் மனம் ஒன்று இல்லையோ?” என்று அருணா தர்க்கம் செய்து பார்த்தாள்.

“உனக்கு என்ன தெரியும் அருணா? மனத்தின் போக்கு மனத்துக்குத்தானே தெரியும்! இல்லாது போனால் உலகத்தில் மனோவசிய சாஸ்திரம் உலவுமா? உதயபானுவின் உள்ளம் உன்னைக் குறித்து எப்படி ஊசலாடுகிறது என்று எனக்குத் தெரியும்!” என்றது மனம்.

இம்மாதிரி தர்க்கித்துத் தர்க்கித்து இயற்கை உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையான அருணா, உதயபானு எப்படியும் வருவான் என்று காத்திருந்தாள். அவன் வராதது மட்டுமல்ல, அவனுடைய பரம வைரியான சுபலசிம்மனே தன்னை மீட்டுவிட்டான் என்பதை அறிந்த அருணா கற்சிலை போல் நின்றுவிட்டாள். “என் மனம் சொன்னதெல்லாம் பொய்தானோ?” என்று சிந்தித்தாள்.

சுபலசிம்மன் அவளை ஒரு முறை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். வாழ்க்கையிலே அசட்டை விழுந்த அந்த முகத்தைப் பார்த்ததும் அருணாவின் உள்ளமும் கனிந்து போயிற்று.

“அக்கா...” என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள்.

“அமர வாழ்வு பெற்றுவிட்டாள். அது எனக்குத் தெரியும் அருணா” என்று சுபலசிம்மன் வாக்கியத்தை முடித்தான்.

சுபலசிம்மன் ஏதோ பேச வாயெடுத்தான். சாத்தியிருந்த கதவின் மேல் காவலாளிகள் பேரிடி இடித்தது காதில் விழுந்த பிறகுதான் அருணா, தானும் சுபலசிம்மனும் இருந்த நிலையை உணர்ந்து கொண்டாள். “காவலாளிகள் உள்ளே நுழைய ஏன் தாமதம்? கதவு திறந்துதானே இருக்கும்?” என்று சுபலசிம்மனிடம் சொல்லிக்கொண்டே அருணா திரும்பிக் கதவிருந்த திசையில் கண்ணைச் செலுத்தினாள். சுபலசிம்மனும் திரும்பிப் பார்த்தான். கதவைக் காவலாளிகள் திறக்க முடியாத காரணத்தைக் கண்டுகொண்ட அருணா, அது கதையின் இரண்டாம் அங்கமோ என்று பிரமித்தாள்.

மரத்தாழுடன் இரும்புத்தாழ்கள் இரண்டை அடைத்துக் கதவைத் திறக்க முடியாமல் செய்துவிட்டு, மார்பில் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உதயபானு நின்றுகொண்டிருந்தான். நிதானமிழந்திருந்த

சுபலசிம்மன் இடையிலிருந்த பிச்சுவாளை உதயபானு மீது எறியக் கையை ஓங்கினான்.

எதிரி சூழ்ந்த நிலையிலும் குடும்ப விரோதம் ராஜபுத்திரர்களின் கண்ணை மறைக்காதிருந்தால் இந்தியாவின் சரித்திரம் இந்தத் துர்பாக்கிய நிலைமையில் எழுதப்பட்டிருக்காது. மொகலாய சேனாதிபதியைக் கொலை செய்துவிட்டு, மறு நிமிடம் தான் காவலாளிகளால் கண்ட துண்டமாய் வெட்டப்படலாம் என்ற சமயத்தில்கூட தனக்கு எதிரே நிற்பவன் ராத்தோர் வம்சத்தவன்—தான் பட்டி மரபைச் சேர்ந்தவன் என்ற எண்ணமே சுபலசிம்மன் மனத்தில் மேலோங்கி நின்றது. ஆகையினால், பிச்சுவாளைப் பிடித்த கையும் மேலோங்கியது.

உதயபானு அதைச் சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யவில்லை. மார்பில் கட்டியிருந்த கையை எடுக்கவும் இல்லை. இருந்த இடத்தைவிட்டு அசையவும் இல்லை.

"சுபலசிம்மா! உன்னுடைய சொந்த பலத்தில் அதிக நம்பிக்கை வைக்கிறாய். என்மீது கத்தியை றியும் முன் உன் புஜபலத்தைப் பார்க்காதே யிற்றில் விழுந்திருக்கும் வடுவைப் ர்த்துக்கொள்.

இன்னும் சிறிதுநேரம் சண்டை [illegible] நீடித்திருந்தால் அந்த அமளிச் [illegible] இடமும் வேறு காவலாளிகள் அறையின் கதவை உடைத்துவிட்டார்கள். நாம் சண்டை போட்டு அருணாவை அவர்களுக்குப் பலியாக்குவோமா அல்லது எஞ்சியுள்ள இவனையாவது காப்போமா?" என்று உதயபானு கேட்டான்.

சுபலசிம்மன் சற்று நேரம் யோசித்தான். "வேறொரு சந்தர்ப்பம் கண்டிப்பாய்க் கிடைக்குமல்லவா?" என்று கேட்டான். அந்தக் குரலில் வெறுப்பே அதிகமாகத் தொனித்தது. அருணாவை உத்தேசித்து மனத்தில் குமுறி எழுந்த ஆக்ரோஷத்தை சுபலசிம்மன் அடக்க வேண்டியதாயிற்று.

"அதை என்னைக் கேட்டு என்ன பிரயோசனம்?" என்றான் உதயபானு.

"பின் யாரைக் கேட்பது?" என்றான் சுபலசிம்மன்.

"இதோ கதவை உடைக்கும் காவலாளிகளைக் கேள்" என்று சொல்லிவிட்டு, உதயபானு இடையில் இருந்த கத்தியை உருவினான். மேலே ஏதோ பேச ஆரம்பித்த சுபலசிம்மனை

அடக்கிவிட்டு, "சுபலசிம்மா! இதோ இந்த வாசு எவ்வளவோ எதிரிகளுடைய ரத்தத்தை உறிஞ்சியிருக்கிறது. இந்தக் காவலாளிகளையும் இது சமாளிக்கும். இந்த மண்மண்டபத்தின் பின்வாசலில் என்னுடைய பட்டியிலிருந்து வந்த கிழவன் மருமகன் இருக்கிறான். அவன் கொடுக்கும் இரண்டு மாற்று உடைகளை வாங்கிக்கொண்டு அருணாவுடன் அவனைத் தொடர்ந்து செல். உன் பழியைக் காவலாளிகள் தீர்த்துக்கொள்ளாது போனால் மீண்டும் நாம் சந்திக்கலாம்" என்று உதயபானு சொல்லிவிட்டு, கதவின் கிராதிகளை அகற்ற ஆரம்பித்தான்.

அதுவரை மலைத்து நின்ற அருணா ஓடிவந்து உதயபானுவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். "வேண்டாம். கதவைத் திறக்க வேண்டாம்! சென்றால் நாம் ஒன்றாகச் செல்வோம். இல்லாவிடில் ஒன்றாகவே மடிவோமே! மனிதன் தனியாகச் செய்யும் காரியம் தாவும் ரசிக்காது" என்று கெஞ்சினாள்.

"உதயபானு! ராதோர் வம்சத்திடமிருந்து பிரப்பிச்சை பெறப் பட்டிகள் இஷ்டப்பட மாட்டார்கள். மாறு உடையில் நீ

காவலாளிகளைச் சமாளிக்கிறோம்" என்றான் சுபலசிம்மன்.

"இதற்குக்கூடவா பெண்ணின் உதவி வேண்டும்? சுபலசிம்மா! உபயோகமற்ற உன் உடலைக் காக்கவா உன்னைப் போகச் சொல்லுகிறேன்? அருணாவுக்குத் துணை வேண்டும். அதற்காக அல்லவா உன்னை உயிருடன் விடுகிறேன்? நிற்காதே! போ. அருணா, நீயும் போ!" என்றான் உதயபானு.

"என்னைக் காப்பாற்றத்தானே? அதற்கு நீங்கள் என்ன? அக்கா காட்டின வழி இருக்கிறது. நூர் அலி அறைக்கு வருமுன் இதோ ரவிக்கையில் மறைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன் மருந்து" என்று இலையில் சுற்றியிருந்த மெழுகைக் காட்டினாள் அருணா. "இப்பொழுது இது வேண்டாம். இதோ நூர் அலியின் கத்தி இருக்கிறது! சண்டையுந்தான் எனக்குப் போடத் தெரியும். ராஜபுதனத்தின் பெரிய சேனாதிபதிக்குப் பக்கத்தில் நின்று போர் புரிந்து மடிவது எல்லோருக்கும் கிட்டும் பாக்கியமா?" என்று அருணா வாதாடினாள்.

சுபலசிம்மன் இருவரையும் மாறி மாறி

[illegible]

பலிகொடுக்கவா நான் இவ்வளவு தூரம் [illegible] அவியைப் பின்பற்றி வந்தேன்? நான் சொல்கிறபடி கேட்டால் ஒருவனை [illegible] தப்பினாலும் தப்பலாம். இந்தக் காவலாளிகளோ இத்தனை நெருக்கடியான நிலைமையோ எனக்குப் புதிதல்ல. போ அருணா! போய்விடு! சுபலசிம்மா! நா[illegible] அவியை நான் வாங்க வேண்டிய பழியை நீ வாங்கிவிட்டாய். இந்த விஷயத்திலாவது எனக்கு விட்டுக்கொடு" என்று இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துச் சொன்னான் உதயபானு.

இதற்குள் மண்மண்டபத்தின் பின்வாசல் காவலாளி ஓடிவந்து, "யாராவது வருகிறீர்களா இல்லையா? பின்பக்கத்திலும் காவலர் வரும் சப்தம் கேட்கிறது!," என்றான்.

சுபலசிம்மன் அருகில் உதயபானு வந்து நின்று "சரி கிளம்பு! உம்! நிற்பதால் யாருக்கும் லாபம் இல்லை" என்றான். பதிலேதும் வராதிருக்கவே, உதயபானு சுபலசிம்மனை

ஆசனத்திலிருந்து பலாத்காரமாகத் தூக்கி, அவனையும் அருணாவையும் காவலனை நோக்கி [illegible]த்தனமாகத் தள்ளினான்.

சுபலசிம்மனும் அருணாவும் வெவ்வேறாக வெறுப்பாகச் சென்றார்கள். ஆனால், இருவர் வெறுப்புக்கும் காரணந்தான் வேறாயிற்றே!

உதயபானு அவர்கள் இருவரும் பின்னால் இருந்த பிரும்மாண்டமான தூண்களில் மறையும் மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவர்கள் மறைவதற்கும் அந்தரங்க அறையின் கதவு படீரென்ற சப்தத்துடன் இடிந்து விழுவதற்கும் சமயம் ஏறத்தாழச் சரியாயிருந்தது.

அருணா சென்ற திக்கை நோக்கிப் பெருமூச்சுவிட்டான் உதயபானு. பிறகு தன்னை நோக்கி நெருங்கும் காவலர்களைச் சமாளிக்கச் சித்தமானான்!

அத்தியாயம் 6

ஓலை

அபாயத்தில் சிக்கிவிட்ட மனிதனுக்கு மூளை அதிதுரிதமாக வேலை செய்யும். சக்தியும் அபாரமாகப் பிறக்கும். இனி நம் உயிர் தாங்காது என்ற தருணத்தில் ஜீவராசிகளின் சக்தி துரு அகற்றப்பட்ட இரும்புபோல் ஜொலிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. சாதாரண காலத்தில் மறுகிக்கிடக்கும் மூளை நரம்புகள், உயிரால் தட்டியெழுப்பப் பெற்று இல்லாத யோசனைகளை யெல்லாம் அள்ளிக் கொட்டுகின்றன. உள்ளூறப் புதையும் சோகம் சக்தியைத் தீவிரமாகத் தூண்டிவிட்டுத் தேகம் முழுவதும் உயிரணுக்களை ஊசிமுனையில் நிற்கச் செய்வதால், மிருகபலமும் பிறந்துவிடுகிறது.

எதிரிகளை வரவேற்று நின்ற உதயபானு அத்தகைய நிலைமையில்தான் இருந்தான். மரணத்தைப் பற்றி அவனுக்குச் சிந்தனையே

இல்லை! என்றைக்கும் இருந்தது இல்லையாது. ஆனால், தப்பிச்சென்றவர்கள் குறித்த இடம் போய்ச் சேர அவகாசம் வேண்டுமே என்ற கவலை மட்டும் அவனைச் சிறிது வாட்டியது. தான் இருந்த நிலைமையைப் பற்றி உதயபானு ஒரு நிமிஷ நேரம் சிந்தித்தான். 'நூர் அலி கொல்லப்பட்ட விஷயம் அரண்மனையில் இன்னும் யாருக்கும் தெரியாது. ஏதோ கூச்சலைக் கேட்டுத்தான் காவலாளிகள் ஓடிவருகிறார்கள். அவர்கள் வந்து உண்மையை அறிந்து, ஆளை அனுப்பி நகரை விட்டுத் [illegible] கொட்டும் வரையில் விடமாட்டார்கள். இன்னும் அரை நாழிகை அவகாசம் கிடைத்தால் அருணா தப்பி விடுவாள். இதற்கு என்ன செய்யலாம்?' என்று யோசித்தான். திடீரென்று ஒரு யுக்தி தோன்றியது. தன் மேல் உடையைக் கழற்றி நூர் அலியின் சவத்தின் மேல் எறிந்தான். இடுப்பிலிருந்து [illegible] தலைக்குப் பின்னால் இழுத்துப் போட்டு நூர் அலியின் உடலில் மறைத்துக் கொண்டு நின்றான்.

இக்கருணத்தில் உள்ளே நுழைந்த காவலர்கள் உருவின கத்தியும் கையுமாய் நின்ற ராஜபுத்திர வீரனை நோக்கி நெருங்கினார்கள். நூர் அலியின் உடலை மறைக்க வேண்டிய

அவசியம் இல்லாதிருந்தால் உதயபானு ஆசனத்தைத் தனக்கு முன்னால் நிறுத்தி அதை ஓர் அரணாக்கிக்கொண்டு, சிறிது நேரம் சண்டையிட்டிருக்கலாம். அது சாத்தியமில்லாது போகவே, நேருக்கு நேராகக் கத்தியைக்கொண்டே போராட வேண்டியதாயிற்று.

சுமார் பத்துக் காவலர்தான் அப்பொழுது வந்திருந்தார்கள். தனக்கு முன்னால் ஏக காலத்தில் பாய்ந்த பத்துக் கத்திகளையும் உதயபானு தடுத்துக்கொண்டே காலத்தைத் தள்ளப் பார்த்தான். இதைச் சகியாத காவலர்களில் ஒருவன், "இதென்னடா, நாம் என்ன சண்டை போடுகிறோமா, விளையாடுகிறோமா?" என்றான்.

"சே! விளையாட இதுவா இடம்? அதுவும் நவாபுக்கு எதிரில் விளையாடலாமா?" என்றான் உதயபானு.

"என்ன, நவாபா?" என்று கேட்டு ஒருவன் பிரமித்துச் சிறிது நேரம் நின்றான்.

"இந்தத் திருட்டுப்பயல் பேசித் தப்பிவிடப் பார்க்கிறான். கொல்லுங்கள் இவனை!" என்று தலைவன் காவலாளிகளை ஏவினான்.

"நான் பொய் சொல்லுகிறேனா? இதோ நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று

உதயபானு ஆசனத்துக்குப் பின்னால் பாய்ந்து சரேலென்று குனிந்து நூர் அலியைத் தூக்கி நிறுத்தினான்.

காவலாளிகள் திக்பிரமை அடைந்தனர். விஷயம் மெள்ள அவர்கள் மனத்தில் உதயமாயிற்று. "அட, கொலைகாரப் பயலே!" என்று உதயபானுவின்மேல் காவலாளிகள் மூர்க்கமாகப் பாய்ந்தனர்.

"யாராவது ஒருவன் போய் நகராட்சி டமாரத்தைக் கொட்டுங்கள்!" என்றான் தலைவன்.

இனி தாமதிக்க அவகாசம் இல்லையென்று தெரிந்துகொண்ட உதயபானு, மேலே பிரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருந்த குளோப் விளக்கைக் கத்தியால் ஓங்கி அடித்தான். அந்த அறை முழுவதும் இருள் மூடிக்கொண்டது. அடுத்து சில நிமிடங்களில் ஒரே குழப்பம். கத்தியுடன் கத்தி உராயும் சத்தம். காவலாளிகளின் "விளக்கு விளக்கு!" என்ற கூச்சல்! தாழ்வாரத்தில் திடீரெனப் பந்தங்கள் நடமாடின. அந்த வெளிச்சம் அறையிலும் சிறிது அடித்தது. நகராட்சி டமாரமும் சப்தித்தது. மீண்டும் வெளிச்சம் அறையில். "இனி விளக்கு வந்துதான் என்ன பிரயோஜனம்?" என்று காவலாளிகளைத்

தலைவன் கடிந்துகொண்டான். உதயபானு அங்கு காணப்படாததால் தன் வஞ்சத்தை யெல்லாம் பக்கத்தில் இருந்த காவலாளிமேல் தீர்த்துக்கொள்ள அவனைச் சாத்து சாத்து என்று சாத்திவிட்டான்.

நூர் அலியின் அறையிலிருந்து உதயபானு தப்பிச் சென்றது பெரிய ஜாலவித்தையல்ல. மண்டபத்தின் பின்வாசல் திறந்து கிடந்தது. அந்தப் பக்கத்தில் காவல் புரிந்த பட்டிக் கிழவனின் மருமகன், அருணாவுடனும் சபலசிம்மனுடனும் மறைந்துவிட்டான். அந்தகாரம் சூழ்ந்த அறையில் தூண்களைத் தழுவித் தழுவி அடையாளம் கண்டுபிடித்துக் கொண்டே பின்வாசலை அடைந்துவிட்டான் உதயபானு. சிறிது சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு படிகள் வழியாக இறங்கிச் சென்றான். எதிரே பட்டிக் கிழவன் மருமகன் வந்து சேர்ந்தான்.

“அவர்களை ஜாக்கிரதையாக அழைத்துச் சென்றுவிட்டாயா?” என்றான் உதயபானு.

“இல்லாவிட்டால் நான் உயிருடன் இங்கு ரும்பமுடியுமா? அது கிடக்கட்டும். இந்த டையைப் போட்டுக்கொள்ளுங்கள்” என்...

நூர் அலியின் காவலாளிகள் அணியும் உடையை அணிந்தான் உதயபானு. சற்று தூரத்தில் காவலாளிகள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது.

“வாருங்கள். நாமும் ஓடித் தேடுவோம் உதயபானுவை” என்றான் கிழவனின் மருமகன்.

அவன் தந்திரம் உதயபானுவுக்கும் தெரிந்துவிட்டது. கத்தியை உருவிக்கொண்டு கிழவனின் மருமகனும் உதயபானுவும், “பிடி அந்தப் பயலை!” என்று ஹிந்துஸ்தானியில் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். பாராக் காவலர்கள் அவர்களை ஏன் தடை செய்யப் போகிறார்கள்?

இப்படி மூலைமுடுக்குகளில் திரும்பித் திரும்பி ஓடிய இருவரும் கோஸலத்தின் மத்தியில் இருந்த ஒரு பெரிய வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

“இங்குதான் அவர்களை விட்டு வந்தேன்” என்றான் கிழவன் மருமகன்.

“இது யார் வீடு?” என்று உதயபானு கேட்டான்.

[illegible]

அவன் மனதில் ஐயம் எண்ணங்களை அவன் ஒரு நிமிஷத்தில் அறிந்து கிழவனின் மருமகன் [illegible]. உதயபானு வாயால் கேட்க [illegible] கொண்டான். [illegible] கேட்காவிட்டாலும் அவன் கோபவிழிகள் [illegible] அக்கேள்வியைக் கேட்கின்றனவே!

“நீங்கள் நினைப்பது எனக்குத் தெரியும். பெரிய காஜியைப் பார்த்த பிறகு உங்கள் அபிப்பிராயம் மாறும். வாருங்கள் போவோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கிழவனின் மருமகன் முன்னால் நடந்தான். உதயபானு பதில் சொல்லவில்லை. என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம் என்று அவனைத் தொடர்ந்தான். வீட்டின் கதவைக் காவலன் கத்தியால் தட்டினான். பெரிய காஜியே வந்து கதவைத் திறந்தார். இருவரும் உள்ளே நுழைந்தனர். காஜி மறுபடியும் கதவைத் தாழிட்டார்.

காஜியின் [illegible] அறைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த விசாலமான கூடத்தில் அருணா [illegible] காத்திருந்தாள். சற்று தூரத்தில் கமலஸிம்மன்

[illegible]

உதயபானுவைப் பார்த்ததும், “இந்த இடத்தில் இனி ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்க முடியாது” என்றான் கமலஸிம்மன்.

“யார் இருக்கச் சொன்னது?” என்று உதயபானு கேட்டான்.

அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினார் காஜி. “அப்பா உங்கள் யாரையும் எனக்குத் தெரியாது. இதோ இந்தக் குழந்தையையும் இவன் சகோதரியையும் தெரியும். குழந்தையை முன்னிட்டு உங்களை உள்ளே சேர்த்தேன். அல்லாவின் சந்நிதியில் சண்டைக்கு இடம் இல்லை” என்றார்.

“சண்டைக்கு இடம் இல்லையா? அல்லாவால்தானே இப்பொழுது பாரததேசம் ரணகளமாகிக் கிடக்கிறது! பெண்கள் அபகரிக்கப்படுகிறார்கள்...!” என்று [illegible] கமலஸிம்மன்.

உதயபானு பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை நாடகத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

காஜியின் முகத்தில் வருத்தம் அதிகமாயிற்று

“மகனே! தனிமனிதர்கள் துஷ்டத்தனத்திற் அல்லா என்ன செய்வார்? உலகத்தில் நல்லதை செய் என்று மனிதனை அனுப்புகிறார். அவன் கெடுதலைச் செய்தால் பலனை அனுபவிக்கிறான் அவ்வளவுதான். கடவுள் எப்பொழுதும் நன்மையைத்தான் நினைக்கிறார். அவரைத் தூற்றாதே” என்றார் காஜி.

“இந்த மதப்பிரசாரம் எங்களிடம் செல்லுமா?” என்று சுபலசிம்மன் ஆரம்பித்து, ஏதோ சொல்லப் போனவன், அருணாவின் விழிகளைக் கண்டு சிறிது அடங்கினான்.

“வாயை மூடுங்கள்! எங்கள் மானத்தை இதுவரையில் காத்து உங்களுக்கு உயிர்ப் பிச்சையும் அளித்திருக்கும் பெரியவர்களிடம்தான் கைவரிசையைக் காட்ட வேண்டுமோ?” என்றாள் அருணா.

உதயபானு அருணாவின் பக்கத்தில் நெருங்கி ட்கார்ந்து, அவள் கையை எடுத்துத் தன் கையில் வத்து சிறிது அழுத்திக்கொண்டே, “அது என்ன த அருணா?” என்றான்.

“பெரிய காஜி இல்லாவிட்டால் நாங்கள் எப்பொழுதோ பிணமாகியிருப்போம். எங்களைத் தொடக்கூடாது என்று நூர்அலியை காஜிதான் கட்டுப்பாடு செய்தார். அவன் மீறியதும் வகமதிக்கும் எனக்கும் விஷம் கொடுத்தவரும் இவர்தாம்” என்று அருணா சொன்னாள்.

‘ஒன்று அருணா புத்தி இழந்திருக்க வேண்டும். அல்லது இது கனவாக இருக்க வேண்டும்’ என்று உதயபானு நினைத்தான். ‘அல்லது இந்த ஆசாமி முஸ்லீம் மதகுருவாக இல்லாமல் வேஷதாரியாய் இருக்க வேண்டும்’ என்றும் நினைத்தான். முஸ்லீம் மதகுருவாவது ராஜபுத்திரர்களுக்கு உதவுவதாவது?

காஜியின் முகத்தை ஒரு தடவை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் உதயபானு! அவர் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது.

“ராஜபுத்திரனே! உன் பார்வையில் சந்தேக சொட்டுகிறது. அதற்குக் காரணம் இருக்கி தென்பதும் எனக்குத் தெரியும்” என்றார் காஜி

உதயபானு தலையைத் தொ விட்டுக்கொண்டான்.

காஜி அவன் அருகில் வந்து நின்றுகொ அவன் தலையில் ஆசீர்வதிப்பது போல் வைத்தார்.

[illegible]

உதயபானு ஏதோ முணுமுணுத்தான். கபலசிம்மன் பதில் சொல்லவில்லை.

"மற்ற விஷயங்களைக் காலையில் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று காஜி சொல்லிவிட்டுச் செல்ல ஆரம்பித்தார்.

"பார்த்துக்கொள்வதா? என் தலைக்குத்தான் எங்களைப் பலிகொடுக்க உத்தேசமா? எங்கே போகிறீர், நில்லும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே கபலசிம்மன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து வழியை மறைத்துக்கொண்டான்.

உதயபானுவும் எழுந்தான். ஆனால், அவன் வழியை மறிப்பதற்காக அல்ல. கபலசிம்மனைப்

பலாத்காரமாகக் கையைப் பிடித்து அப்பால் இழுத்து, "பெரியவருக்கு வழிவிடு" என்றான்.

கபலசிம்மன் கத்தியின்மேல் கையை வைத்துக்கொண்டு, "இந்தக் கிழவனை வெளியில் போகவிடுவது ஆபத்து. நாம் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கவே சொன்னதற்காக நம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கவே இந்தத் தந்திரமெல்லாம் செய்கிறான்" என்று கத்தினான்.

உதயபானு அவன் வாயை இறுகப் பொத்தி, "கபலசிம்மா! முட்டாள் மாதிரி உளறாதே. காட்டிக்கொடுக்க அவர் தானா தம்மைக் காத்திருப்பாரேன்? தவிர, நாம் வரையில் காத்திருப்பானேன்? இப்பொழுது வேறு என்ன செய்யப் போகிறோம்?" என்றான்.

"என்ன செய்யப் போகிறோமா? இரவோடு இரவாக இந்த ஊரைவிட்டு ஓட வேண்டியதுதான்!" என்றான் கபலசிம்மன்.

தெருக்களில் டங்கா சப்தித்தது. காஜி சிரித்தார். உதயபானுவும் சிரித்தான். "இந்தச் சப்தத்துக்கு அர்த்தம் தெரியுமா கபலசிம்மா?" என்றான் உதயபானு.

"என்ன?"

"நகரத்தைச் சூழ்ந்துகொள்ளும்படி சைன்யத்துக்கு ஆணை. இனிமேல் இந்தப் பட்டிணத்திலிருந்து உதவி சேனாதிபதிக்குத் தெரியாமல் ஒ காக்காய்கூட வெளியே போக முடியாது" என்றான் உதயபானு.

காஜி தமது அறைக்குப் போனார். உதயபானு மீண்டும் அருணாவின் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். சுபலசிம்மன் மறுபடியும் ஜன்னலுக்கருகில் சென்றுவிட்டான். வெளியே போன காஜி உள்ளே தலையை நீட்டி, "விளக்கை அணைத்துவிடுங்கள். வீட்டுக்கு வெளியே தெரிகிறது" என்று எச்சரித்துச் சென்றார். உதயபானு விளக்கை அணைத்தான்.

அந்த இருட்டில், அபாயம் சூழ்ந்த அந்த இரவிலே உதயபானுவின் மனம் எத்தகைய சாந்தியை அடைந்திருந்தது! அருணாவின் ஸ்பரிசத்தில்—மனிதனுக்கு சாந்தி—கிட்டத்தட்ட அவ்வளவு சக்தி எங்கிருந்து வந்தது? அபலைகளான பெண்களுக்கு இந்தப் பலம் இருப்பதாலல்லவா அவர்களைச் சாஸ்திரங்கள் சக்தி ஸ்வரூபமாக மதித்திருக்கின்றன.

கூடத்தின் மத்தியிலிருந்து கிளம்பிய கசமச என்ற பேச்சு சுபலசிம்மனுக்கு ஆத்திரமூட்டியது.

"இவர்களுக்குள் என்னதான் ரகசியம் இருக்கும்?" என்று நினைத்தான். "ராதோர வம்சத்தான், குலவிரோதி! அவனுடன் குலாவுகிறாளே!" என்ற எரிச்சலும் தாங்க முடியவில்லை. அவர்கள் பேசுவதும் காதில் விழவில்லை.

சுபலசிம்மன் மனத்தில் புகைந்து கொண்டிருந்த துர்எண்ணங்களைச் சிறிதும் அறியாமலே உதயபானுவும் அருணாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சுபலசிம்மன் மனத்தில் எழுந்த புகை முற்றிக் காரிருளாய் விட்ட சமயத்தில் இயற்கை இருள் நீங்கிப் பொழுது புலர்ந்தது.

காலையில் காஜி எழுந்து வந்தார். உதயபானுவும் அருணாவும் எழுந்து அவரை எதிர்கொண்டார்கள்.

"ராத்திரி தூங்கினீர்களா?" என்று காஜி விசாரித்தார்.

"இல்லை" என்றான் உதயபானு.

"ஏன்?"

[illegible]

"நான் வெளியே போய் நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்து வருகிறேன்" என்று காஜி சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

[illegible]

"அவளுக்கு இப்பொழுது ஆபத்து ஏதும் இல்லை. கிழவன் [illegible] ஊர் திரும்பலாம். முதலில் உங்கள் விஷயத்தைக் கவனிப்போம்" என்று காஜி சொன்னார்.

காஜி திரும்பியபோது சூரியன் உச்சிக்கு வந்துவிட்டது.

"எப்படி இருக்கிறது நிலைமை?" என்று உதயபானு கேட்டான்.

[illegible] என்றார் காஜி.

உதயபானு சிரிக்க ஆரம்பித்தான். காஜி [illegible] ஓலைச்சுருள் ஒன்றை எடுத்து [illegible] கொடுத்தார். "மகனே! [illegible] நீயும் இந்தக் குழந்தையும் [illegible] அனுமதி இருக்கிறது. [illegible] போகிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"அவர் கதி?" என்று சுபலசிம்மனைச் சுட்டிக் காட்டினான் உதயபானு.

"இரண்டு நாள் போகட்டும். அவரைக் காப்பாற்றி அனுப்புகிறேன்" என்றார் காஜி.

"அவரும் அருணாவும் இந்த ஓலையில் போகட்டுமே" என்றான் உதயபானு.

"அவர் முன்கோபக்காரர். சிறிது ஏமாந்துவிட்டால் காரியம் கெட்டுப் போகுமல்லவா?" என்று காஜி பெருமூச்சு விட்டார்.

சுபலசிம்மனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. ஆனால், அவன் பேசவில்லை. வாய்விட்டுச் சொன்னால்தான் ம[illegible] கல்மிஷத்துக்குப் பரிகாரம் கிடைக்குமே!

திரானத்தை அடிபோடு செவிரோதத்தால் எத்தக் கேவலத்துக்கும் இறக்கிருக்க சுபலசிம்மன், மென்மைப் புன்முறுவல் கூட்டி ... "அருணா! கடைசியில் அருணாவை நோக்கி கடவுள் ஜோடா வம்சத்தவனும் சாதோரா சேனாதிபதியுமான உதயபானுவின் பக்கலில் இல்லை. பட்டுகன் பக்கலில் இருக்கிறார்" என்று மெல்லக் கூறினான்.

அருணா கனல் கக்கிய கண்களை அவன் மீது திருப்பினான். அவன் உதடுகள் உதிர்த்தன, உஷ்ணம் நிரம்பிய சொற்களை. அந்த உஷ்ணத்தில் ஏளனமும் கலந்திருந்தது. "அப்படிக் கட்சி மாற கடவுளுக்கு என்ன அவசியம் வந்துவிட்டது இப்பொழுது" என்று வினவினான் அருணா.

சுபலசிம்மனும் அவனை இகழ்ச்சியுடன் நோக்கினான். "அருணா! பழைய பாவங்கள் மனிதனை விடுவதில்லை. அவற்றுக்குக் காலம் தாழ்த்திக் கடவுள் தண்டனை அளிக்கிறார்" என்று கூறினான்.

"பழைய பாவங்கள் என்னவோ?" என்று வினவினான் அருணா.

"நீ நினைத்தபோது உதயபானு உன்னைப் பார்த்தது பாவம். அதனைக் கத்தலன் நேராக அரசவைக்கு வராமல், இடுடன் போல் தோட்டத்துக்குள் குதித்தது பாவம். அங்கு நான் அமர்த்திருந்த சமயத்தில் என்னை வயிற்றில் குத்தியது பெரும் பாவம்!" என்றான் சுபலசிம்மன்.

அருணா கேட்டான். "உங்கள் மூளை இத்தனைதான் வேலை செய்யுமா... இதற்கு மேலும் வேலை செய்யுமா?" என்று.

"அதன் சக்தி அபாரமிதம் அருணா. அதை அன்று நீ புரிந்துகொள்வாய்" என்றான் சுபலசிம்மன்.

"உங்கள் கத்தியைவிட புத்தி கூராயிருப்பது புரிகிறது" என்று அருணா விளக்கினான்.

"என்ன சொல்கிறாய் நீ?" என்று சீறினான் சுபலசிம்மன்.

"உதயபானுவைக் கத்தியால் எதிர்க்க முடிய வில்லை உங்களால். ஆகையால் புத்தியால் அவருக்கு முடிவுகட்ட நினைக்கிறீர்கள். அதுவும் முடியுமா என்பது எனக்குச் சந்தேகம். தங்கள் புத்தியில் நம்பிக்கை வைத்துத் தீச்செயல்களை புரிந்த அநேகர், அந்தப் புத்தியாலேயே மாண்

போனதற்கு வரலாறு அத்தாட்சி கூறுகிறது" என்று அருணா கடுமையாகச் சொற்களை உதிர்த்தாள்.

"இருக்கலாம் அருணா! ஆனால், நான் அப்படிச் சாகமாட்டேன்."

"ஏன்? நீங்களென்ன அதிமேதாவியோ?"

"மேதாவியா, இல்லையா என்பதை நீயே புரிந்துகொள்வாய்- திட்டத்தைக் கேட்ட பின்பு!"

"சொல்லுங்கள் திட்டத்தை!" என்றாள் அருணா.

சுபலசிம்மன் சொன்னான்: "அருணா! ஒரு முஸ்லீமும் அவர் மனைவியும் செல்ல உன்னிடமிருக்கும் ஓலையில் அனுமதியிருக்கிறது. அந்த முஸ்லீம் யார் தெரியுமா? நான்தான். அவன் மனைவி நீதான். இருவரும் இந்த ஓலை மூலம் செல்லப் போகிறோம்."

அருணா கோபம் கக்கும் விழிகளை ...வன்மீது நாட்டினாள். "அவர் கதி?" என்று ...வும் செய்தாள்.

"எப்படியானால் நமக்கென்ன?" என்றான் ...ம்மன்.

...மக்கு என்று கூறாதீர்கள்!"

"ஆமாம். அவன் உனக்குத்தான் நேற்றிரவு முழுவதும் காதில் மந்திரோபதேசம் செய்திருக்கிறானே..."

"செய்தால் உங்களுக்கென்ன!"

"நான் பட்டி வம்சத்தவன். அதன் கிளையில் ஒரு மலர் நீ. அதைச் சோதயக்கிளை வம்சத்தான் தொட முற்பட்டபோதே அவன் உயிரை இழந்தான்!" இதைச் சொன்னபோது சுபலசிம்மன் கண்களில் வஞ்சம் விரிந்தது.

"உங்களை நூர் அலியின் அறையிலிருந்து காத்த போது அவர் வேறு வம்சத்தவர் போலிருக்கிறது?" என்று இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் அருணா.

"இல்லை. அப்போதும் அவன் ஜோட... வம்சத்தவன்தான். சோதயர் கிளை வம்சத்தா... அவன் உதவியால் வெளியேற மறுத்ததை நீ... பார்த்தாயே. அவன் உதவியால் வெளியேறுவதை... மாளத் தயார். ஆனால் அவன் என்... வெளியே பிடித்துத் தள்ளினான். இப்... அவனை ஆண்டவன் வெளியே பிடி... தள்ளிக்கொண்டு போயிருக்கிறான். ஓ... உபயோகிக்க எனக்கு வழி ஏற்படுத்தியிருக்...

[illegible] "ஏ! அருணா! [illegible] நெருங்கி [illegible] வந்துவிடு [illegible] என்று [illegible]

அருணா பின்னடைந்தாள். "ஏன், உயிர் இருக்கும் வரையில் இந்த ஓலை உன்னிடம் வராது. இந்தப் பாதகச் செயலுக்கு நான் ஒரு நாளும் உடந்தையாயிருக்க மாட்டேன்" என்று கூறவும் செய்தாள்.

"ஓலையைக் கொடுப்பது நல்லது அருணா" என்று சீறிக்கொண்டு கையை நீட்டினான்.

"யாருக்கு நல்லது, உனக்குத்தானே?" என்று வினவினாள் அருணா.

"ஆம். எனக்கு நல்லது. உனக்கும் நல்லது!" என்ற கபலசிம்மன் அவளை நெருங்கினான்.

"நில். கிட்ட வராதே. கிட்ட வந்தால் காஜி வீட்டுக் காவலாளிகளைக் கூப்பிடுவேன்" என்று அருணா எச்சரித்தாள்.

கபலசிம்மன் முன்னேறாமல் நின்றான். அக்னி கக்கும் அவள் கண்களைக் கண்டு ஒரு நொடி மலைத்தான். பிறகு அந்த மலைப்பு அவன்

[illegible] கண்களிலிருந்து மறைந்தது. [illegible] "இதனால் [illegible]?" என்றும் வினவினான்.

"ஆம்" என்ற அருணாவின் குரலில் உறுதியிருந்தது.

கபலசிம்மன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். "அப்படியானால் நான் வெளியே செல்கிறேன்" என்றான்.

"எதற்கு?" என்று கேட்டாள் அருணா.

"நான் அவனைக் கொன்று உதயபானு காஜியிடம் போயிருக்கிறான் என்ற தகவலை மொகலாய உப சேனாதிபதியிடம் சொல்ல" என்று மிக நிதானமாகவும் கடுமையாகவும் சொற்களை உச்சரித்தான் கபலசிம்மன். மேலும் கூறினான்: "அவனைக் காட்டிக்கொடுத்தால் மொகலாயரின் தீவிர விரோதி, ராதோர்களின் சிறந்த சேனாதிபதி அழிந்து விடுவான். அதற்குப் பரிசாக மொகலாயர் என்னை உயிருடன் போக விடுவார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் உதவி கொண்டு உன்னையும் நான் அழைத்துப் போக முடியும். அல்லது கொல்ல முடியும். ராதோ[illegible] சேனாதிபதியிடம் உன்னை ஒப்படைப்பதை எமனிடம் ஒப்படைப்பது எனக்குப் பிரியம்" எ[illegible]

அருணா திகைத்து நின்றாள். தொடர்ந்து சொன்னான் சுபலசிம்மன்: "ஓலையைக் கொடுத்தால், என்னுடன் நீ வந்துவிட்டால் உதயபானுவைக் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டேன். காஜியின் உதவியால் அவன் இரண்டு நாள் கழித்து வரலாம். என்ன சொல்கிறாய்? அதோ வண்டி வரும் சத்தம் கேட்கிறது" என்று.

அருணா மனம் வெதும்பினாள். உதயபானுவை அந்தக் கயவன் காட்டிக் கொடுக்கத் தயங்கமாட்டானென்பதை அறிந்து கொண்டதால் ஓலையை எடுத்துத் தரையில் எறிந்தாள். "அதோ இருக்கிறது ஓலை" என்று கூறிவிட்டு முகத்தைக் கையில் புதைத்துக்கொண்டு அழவும் துவங்கினாள்.

அந்த அழுகையை சுபலசிம்மன் லட்சியம் செய்யவில்லை. ஓலையை எடுத்து மடியில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். நமாஸ் வேளை வந்தது. வண்டியும் வந்தது. சுபலசிம்மனும் அருணாவும் முஸ்லீம் உடை அணிந்து கிளம்பினார்கள். அருணா உயிரற்ற பதுமையானாள். விசையால் முடுக்கப்பட்ட சிலைபோல் சுபலசிம்மனுடன் சென்றாள்.

காஜியின் சொந்த வண்டி நகரத்து வீதிகளில் பறந்து சென்றது. "காஜியை ஏமாற்றிவிட்டோம்

பார்த்தாயா?" என்று வண்டிக்குள்ளிருந்த சுபலசிம்மன் அருணாவிடம் கூறிக் கொக்கரித்தான். ஆனால், ஏமாற்றப்பட்டது காஜியல்லவென்பதைப் புரிந்துகொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை அவனுக்கு.

கோட்டைவாசலுக்கு வண்டி வந்ததும் அதை நிறுத்திய காவலர்களிடம் ஓலையை நீட்டினான் சுபலசிம்மன். அதைப் பிரித்துப் படித்த காவலன், "இதைத்தான் எதிர்பார்த்திருக்கிறோம்" என்றான்.

"நாங்கள் போகலாமா?" என்று வினவினான் சுபலசிம்மன். காவலன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. மற்ற காவலருக்குக் கண்ணால் சமிக்ஞை செய்யவே, வண்டி ஆயுதம் தாங்கிய காவலரால் சூழப்பட்டது.

"இறங்கு கீழே!" என்று ஆணையிட்டான், சுபலசிம்மனை நோக்கி ஒருவன்.

"எதற்கு?"

"சீக்கிரம் தெரிந்துகொள்வாய் போக வேண்டிய இடத்தை அடைந்தபின்!"

"போக வேண்டிய இடமா? எந்த இடம்?"

காவலன் பதில் சந்தேகமின்றி வந்தது. "சிறைச்சாலை" என்று.

"நான் -" என்று ஏதோ துவங்கிய கபலீஸ்வரனை நோக்கிய காவலன், "தெரியும். [illegible] இருக்கிறது" என்று கூறி [illegible] இருந்த காவலர்களிடம் [illegible]

ஏதோ எதிர்பாராத விபரீதம் நேர்ந்து விட்டதை உணர்ந்துகொண்ட கபலீஸ்வரன், "நான் மாப்பிள்ளையல்ல. இவரும் அவர் மகளும் [illegible] கேட்டுப் பாருங்கள்" என்று கூவினான்.

"இது உண்மையா?" என்று வினவினான் காவலன் படுதாவை நீக்கி உள்ளே நோக்காமலே. அருணா பதில் கூறினாள். அந்தப் பதில் கபலீஸ்வரன் விதியை நிர்ணயித்துவிட்டது.

அத்தியாயம் - 8

மோதிரத்தின் மந்திரம்

படுதாவுக்கு வெளியிலிருந்து காவலன் கேட்ட கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று அருணா யோசிக்கவேயில்லை. காவலன் கேட்ட கேள்விக்கு மிக நிதானமாகவும் விக்கி அழும் பாவனையிலும் பதில் கூறினாள். "பொய் சொல்வதை இஸ்லாம் அனுமதிக்கவில்லை. கட்டின பொண்டாட்டியை மறுப்பதை பொறுப்பாரா? என்ன அக்கிரமம் இது. கணவரே! கைதாவது பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அல்லா உங்களைக் காப்பாற்றுவார்" என்று போலி விக்கலுக்கும் அழுகைக்கும் இடையே சொற்களை உதிரவிட்டாள் அபலை ராஜகுமாரி.

இதையும் கேட்ட கபலீஸ்வரன், "அநியாயம்... அநியாயம்... பொய், பொய்!" என்று கதறினான். அவன் கதறலைக் காவலர் கேட்கவில்லை. அவனைத் தரதர வென்று இழுத்துச் சென்றார்கள்.

[illegible]

அவள் வந்த சமயத்தில் வீட்டில் உதயபானுவும் இல்லை. [illegible] காஜியுமில்லை. முக்காட்டோடு வந்திறங்கிய அவள் உள்ளே செல்வதை யாரும் தடைசெய்யவும் இல்லை. அந்தச் சாளரத்தின் மூலம் நகரத்தைப் பார்த்த அருணா, வெளியிலிருந்த சூடான நிலையைப் புரிந்துகொண்டாள். எங்கும் மொகலாய வீரர்கள் அணிவகுத்து உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். தெரு விளக்குகள் நன்றாக எரிந்துகொண்டிருந்தும் சாதாரண மக்கள் நடமாட்டம் ஏதுமில்லை. ஆயுத வண்டிகளைத் தவிர சாதாரண வண்டிகள் ஒன்றிரண்டுதான் போய்க் கொண்டிருந்தன. "காஜி ஏன் இன்னும் வரவில்லை?" என்று அருணா மீண்டும் மீண்டும் தன்னைக் கேட்டுக்

[illegible] என்று கேள்விகளைத் தானே எழுப்பிக்கொண்டு பதிலை நினைக்கவும் அஞ்சினாள். ஒவ்வொரு விநாடியும் ஒவ்வொரு யுகமாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தது அவளுக்கு. ஆகையால் அவள் வந்து கால் ஜாமத்திற்கெல்லாம் உதயபானு உள்ளே நுழைந்துங்கூட, ஏதோ அவன் இரவு முழுதும் வெளியே தங்கிவிட்ட பிரமையும் ஏக்கமும் கண்களில் தோன்ற அருணா அவனை நோக்கினாள்.

உதயபானு அறைக்கதவை மெள்ளச் சாத்திவிட்டு அவளை நெருங்கி அவள் தோள்மீது கையை வைத்து அழுத்தினான். அந்தக் கையின் அழுத்தலில் எத்தனையோ ஆறுதலாயிருந்தது அவளுக்கு. அருணா மெள்ள ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தாள். அவன் கை அவள் வாயை மூடியது. "நடந்ததை என்னால் ஊகிக்க முடியும் அருணா" என்று மெள்ளக் கூறினான் உதயபானு.

"முழுவதையும் ஊகிக்கமுடியுமா?" என்று அருணா வினவினாள்.

"ஏன் முடியாது அருணா?" என்று வினவினான் உதயபானு.

"என்ன ஊகித்தீர்கள்? சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்" என்றான் [illegible] ராஜகுமாரன்.

"காஜியிடம் ஓலையைக் கொடுத்த உதவி சேனாதிபதி உடனே அந்த ஓலை போலியென்பதை எல்லைக் காவலருக்கு அறிவித்துவிட்டான்."

"ஏன்?"

"காஜியின் மருமகனுக்கும் உதவி சேனாதிபதிக்கும் நீண்ட நாள் விரோதமாம். காஜி அனுமதி ஓலை கேட்டதும் சமயத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள உதவி சேனாதிபதி இந்த வேலையைச் செய்தானாம்."

"பிடிபட்டது காஜியின் மருமகனல்ல என்று தெரிந்தால்?"

"அத்தனை தூரம் இங்கு யாரும் விசாரிப்பதில்லை. அகப்பட்டால் வெட்டி விடுகிறார்கள்."

அருணாவின் கண்கள் உதயபானுவை ஏறெடுத்து நோக்கின. "அப்படியானால்...?" என்று துவங்கிப் பேச்சை முடிக்காமல் விட்டான்.

"[illegible] தலை இத்தனை நேரம் கோட்டையின் வாயிலில் [illegible]" என்றான் உதயபானு.

அருணா மௌனம் சாதித்தான். அந்த மௌனத்தைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்ட உதயபானு கூறினான்: "அருணா! ராஜபுத்திரன் மரணத்தைக் கேட்டு வருந்துகிறாய். [illegible] கடைசியில் ஒரு நல்ல காரியம் செய்திருக்கிறான். உன்னைக் காக்க காஜியின் மருமகனாக மரணமடைந்திருக்கிறான்" என்று.

அருணாவின் மனத்தில் பெரும் கனல் எரிந்திருந்தது. "அப்படியல்ல அவன் இறந்தது" என்று திருத்தினான்.

உதயபானுவின் கண்களில் கேள்விக்குறி தோன்றியது. "வேறெப்படி?" என்று வினவினான்.

"தியாகியாக இறக்கவில்லை அவன்" என்றான் அருணா.

"வேறு எப்படி இறந்தான்?"

"துரோகியாக இறந்தான். என்னைக் காட்டிக்கொடுத்தான். தப்பப் பார்த்தான்."

"அப்படியா?"

"ஆம். ஆகவே அவனை நான் காட்டிக் கொடுத்தேன்" என்றான் அருணா.

உதயபானுவின் கை அவன் மீது அழுந்தியது. “எப்படி அருணா?” என்று வினவினான்.

“அவன் என்னைத் தன் மனைவியென்றான். நான் அதை மறுத்தேன். அதாவது உண்மையைச் சொன்னேன். உண்மை வெற்றி கொண்டது” என்று கூறிய அருணா நடந்ததை விவரமாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

உதயபானு மனம் குழப்பத்திலிருந்தது. ஒரு ராஜபுத்திரன். பட்டி வம்சத்தவன். பட்டிவம்சப் பெண்ணாலேயே அழிந்ததை அவன் விரும்பவில்லை. “அவன் உன் குலத்தவன் அருணா” என்றான் உதயபானு துயரத்துடன்.

“ஆனால் என் கணவனல்ல” என்று சுட்டிக் காட்டினாள் அருணா.

“நகரத்திலிருந்து வெளியே செல்லத்தானே அருணா அந்த உறவு?” என்றான் உதயபானு.

“அந்த உறவையும் ஓலையும் நானாக விரும்பி அளிக்கவில்லை அவனுக்கு. உங்களை அழிக்கப் பலவந்தமாகப் பெற்றான் ஓலையை. நான் அவனை அழித்துவிட்டேன்” என்றாள் அருணா.

“என்னை அவன் அழிக்க முற்பட்டால் அதைப் பற்றி உனக்கென்ன கவலை?” என்று வினவினான் உதயபானு.

“ராஜபுதனத்துக்குத் தற்சமயம் சேனாதிபதி வேண்டியிருக்கிறது?” என்றாள் அருணா.

“அதற்காகத்தான் அவனை அழித்துத் திரும்பினாயா?” என்று கேட்டான் ராஜபுத்திர சேனாதிபதி.

பதில் அருணாவிடமிருந்து வரவில்லை. “அதுவும் காரணம். ஆனால், முக்கிய காரணம் அதுவல்ல” என்று கூறிய காஜி கதவுக்கருகில் புன்முறுவலுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அருணா எழுந்தாள், சாளரத்தைவிட்டு. பக்கத்திலிருந்த உதயபானுவையும் நோக்கிக் காஜியையும் நோக்கினாள். காஜி கூறினார்: “வீரர்களைப் பெண்கள் விரும்புவதில் தவறில்லை ராஜகுமாரி. என் மகள் மொகலாய வீரனை மணந்தாள். மொகலாயப் பேரரசுக்கு அவன் போர் புரிகிறான். இதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. உதயபானுவை நீ மணக்கப்போகிறாய். அவன் என் மருமகனுக்கு எதிராகப் போரிடுவான்

ஆனால் இருவரும் தங்கள் சமுதாய வளர்ச்சிக்குப் போராடுகிறார்கள். இருவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்" என்று மேலும் சொன்னார். "ஓலை உத்தரவை உதவி சேனாதிபதி மாற்றிவிட்டதை அறிந்துதான் உதயபானுவை வரவழைத்தேன். அதற்குள் சுபலசிம்மன் அவசரப்பட்டு விட்டான். ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு. அதுவும் துரோகிகளின் புத்தி சரியாக வேலை செய்வதில்லை" என்று.

அத்துடன் பையிலிருந்து ஒரு பெரிய பச்சைக்கல் மோதிரத்தை எடுத்து உதயபானுவிடம் கொடுத்தார். "ராஜபுத்திர சேனாதிபதி! இந்த மோதிரத்தைத் தடை செய்ய மொகலாய ராஜ்யத்தின் எல்லைக்கூட முடியாது. அதன் உட்புறத்தில் அல்லாவின் அருள்மொழிகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இதை ஜைனப் பானுவா அளித்தார். உனக்கு நான் அளிக்கிறேன். முஸ்லீம் உடையணிந்து இக்குழந்தையுடன் புறப்படு. வாசலில் வண்டி அவிழ்க்கப்படாமல் அப்படியேதானிருக்கிறது" என்றார். காஜியை இருவரும் அடிபணிந்து வணங்கினார்கள். அவர்களை அல்லாவின் பெயரால் வாழ்த்தி வழியனுப்பினார் காஜி. காஜி

கொடுத்த மோதிரம் பெரும் மந்திரமாயிருந்தது. அதைப் பார்த்த காவலர் எதும் கேட்கவில்லை. மோதிரத்துக்குத் தலை தாழ்த்தினார்கள்.

அன்று இரவு கோஸலத்துக்கு வெளியே சென்றுகொண்டிருந்த வண்டியில் தங்கள் பெரிய வைரியான உதயபானு செல்கிறான் என்பதை மொகலாய வீரர்கள் உணரவில்லை! இருள் நெருங்க நெருங்க அருணாவுக்கு என்ன துணிச்சல் பார்த்தீர்களா! உதயபானுவை என்ன பாடுபடுத்துகிறாள்! அவன் என்ன குழந்தையா, அவள் மடியில் படுத்திருக்க!"

உதயபானு எதையோ நினைத்துக்கொண்டு சிரித்தான். "என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கொஞ்சினாள் அருணா.

"இல்லை. உன் தலைவிதி இப்படி இருக்கிறதே என்று நினைத்தேன்."

"என்ன என் தலைவிதிக்கு?"

"யாராவது உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுகிற விஷயமாயிருக்கிறதே ஒழிய, ஊருக்குப் போய்ச் சேருகிற வழியைக் காணோமே!"

"என்ன!"

"அப்பொழுது தூர் அலி தூக்கிக்கொண்டு ஓடினான். இப்பொழுது அவன் எதிரி தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிறான்!"

"போதுமே இந்தப் பேச்சு! இதோ வாயைப் பொத்தி விடுகிறேன்!" என்றாள் அருணா.

"கையாலேதானே?" என்று உதயபானு கேட்டான்.

வண்டியிலிருந்து எழுந்த "ப்ச்" என்ற தொனி "இல்லை" என்று அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லியது. படுதாவுக்கு வெளியிலிருந்த வண்டிக்காரனே வெட்கப்பட்டுக் குதிரைகளை முடுக்கினான்.

- முற்றும் -